

Hồi 13

Nặng Duyên Nợ Tình

- Trương Quảng.

Đang ra bước về tòa dịch Kim Tiền Bang, nghe ai đó gọi đúng tên mình, Trương Quảng buột phải dừng bước. Y từ từ quay lại.

Đập vào mắt Trương Quảng là một lão nhân dáng cao nhổng như cây tre miếu, lưng khòm, mặt choắt nhưng đôi mắt sáng ngời ngời.

Trương Quảng nhìn lão một lúc như thể cố sức xạo trong tâm trí mình xem để nhớ ra người này. Đôi chân mày Trương Quảng nheo lại rồi giãn ra, và như đã nhớ ra lão nhân kia Trương Quảng ôm quyền nói:

- Hoàng kim trang chủ... Trương Quảng hạnh ngộ.

Quang Thun hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Trương tiên sinh biết vì sao bốn trang chủ tìm người không?

- Tại hạ không biết lý do gì trang chủ tìm tại hạ, nhưng chắc chắn phải có lý do gì đó.

- Không có lý do bốn trang chủ đâu đi tìm một kẻ vô danh tiểu tốt như người.

- Một kẻ vô danh tiểu tốt như tại hạ mà được một vị trang chủ đi tìm hẳn lý do đó rất quan trọng.

Quang Thun lắc đầu:

- Chẳng có lý do gì quan trọng cả, ngoài trừ bốn trang chủ chỉ muốn giết người thôi.

Đôi chân mày Trương Quảng nhướng cao lên.

- Giết tại hạ. Một lý do thật là lạnh lùng.

Trương Quảng ôm quyền.

- Tại sao tôn giá muốn giết tại hạ.

- Tiểu tử đoán xem.

Trương Quảng nheo mày.

- Tại hạ biết rồi. Chắc vì tại hạ đã giúp Lâm huynh đoạt lại Hoàng kim trang chủ vốn trước đây là Trung nguyên tiêu cực của Lâm gia.

Quang Thun hừ nhạt rồi nói.

- Trương tiểu tử. ... Người nói đúng rồi đó.

- Nếu đó đúng là lý do để Trang chủ tìm Trương Quảng để giết, e rằng trang chủ không có cơ hội để giết Trương Quảng.

- Bốn trang chủ không giết người, không hả được cơn tức giận này.

Trương Quảng lắc đầu:

- Trang chủ suy nghĩ lại đi. Cái gì của người thì nên trả lại cho người. Huống chi bây giờ tại hạ đã là người của Kim tiền bang rồi. Không chỉ là người của Kim Tiền bang mà còn

là kẻ thân cận của bang chủ nữa. Nếu như việc tại hạ làm là điều sai quấy thì chính bang chủ sẽ quả trách Trương Quảng.

Trương Quảng mỉm cười, nói tiếp:

- Hay Hoàng kim trang chủ định thay mặt Thượng Quan bang chủ chỉ huấn cho Trương Quảng...

Quang Thun đánh mặt nghiêng rằng, rồi nói:

- Trương Quảng... người đừng hồ đồ cuồng ngôn. Chuyện của bốn trang chủ là chuyện của bốn trang chủ, của Thượng Quan bang chủ là bằng hữu chi giao... Chẳng ai chen vào chuyện của ai.

- Thế ư? Vậy thì tại hạ đâu có làm gì khiến trang chủ phải đi tìm giết tại hạ.

- Tiểu tử họ Trương. Người không biết ư.

Quang Thun nghiêng rằng ken kết.

Trương Quảng từ tốn nói:

- Đúng là tại hạ không biết.

- Canh bạc của người đã khiến cho Hoàng kim trang ta chẳng còn gì nữa.

Trương Quảng cao mày.

- Quái lạ thật... Tại hạ đánh bạc ở kim lâu thì có liên quan gì đến Hoàng kim trang.

Quang Thun đỏ mặt gắt giọng nói:

- Người biết... bốn trang chủ có phần trong canh bạc đó mà.

- Đánh cược đỏ đen thì có thắng có thua. Nếu như tại hạ thua chắc hẳn trang chủ sẽ rất vui, đúng không nào. Còn khi trang chủ thua thì đi tìm người thắng để lấy mạng. Trang chủ có thấy việc làm của mình ngộ không.

Trương Quảng ôm quyền:

- Trang chủ nên học theo Trương Tam Giãn tiên sinh. Người đánh cược thua nhưng vẫn vui vẻ, hào phóng với Trương Quảng. Có như thế mới khiến người ta nể phục.

Hừ nhạt, Quang Thun nói:

- Thượng Tam Giãn hào phóng đúng thôi... Bởi hẳn thua là thua phần của ta chứ đâu phải của hắn.

Trương Quảng lắc đầu:

- Chuyện đó tại hạ không biết. Nhưng rõ ràng tại hạ đánh cược với Thượng Tam Giãn tiên sinh chứ không đánh cược với trang chủ.

Trương Quảng ôm quyền xá.

- Xem như tại hạ và tôn giá không có duyên có phận vậy. Cáo từ!

Trương Quảng nói rồi toan xoay bước bỏ đi nhưng Quang Thun thét lên:

- Trương tiểu tử... Người bỏ đi được không?

Lão vừa nói vừa điểm mũi giày lướt đến, toan vỗ chưởng vào Trương Quảng. nhưng một ánh chớp kiếm cắt một đường vòng cung chặn ngang phía trước họ Trương.

Ánh kiếm sáng ngời đó buột Quang Thun phải thối bộ rút chưởng về. Lâm Trung Quân như thể từ trên trời bước xuống hoặc từ dưới đất chui lên đứng ngay bên cạnh Trương Quảng.

Trương Quảng nhìn sang Lâm Trung Quân, nói:

- Không có Lâm huynh thì đệ hắc đã bán mạng bởi Hoàng Kim trang chủ rồi.

Trung Quân nhìn Trương Quảng, nói:

- Hoàng Kim trang chủ đâu còn nữa để lão kia tự xưng là trang chủ.

Câu nói này của Lâm Trung Quân khiến mặt Quang Thun tái hắc lại. Trương Quảng nói:

- Hóa ra Quang Thun trang chủ không còn là Quang Thun trang chủ.

Trung Quân gật đầu:

- Ngày đó Lâm huynh thế nào thì nay lão như thế đấy. Lão chỉ là kẻ du thủ, du thực không đúng để nhìn đến.

Trung Quân nghiêm giọng nói:

- Trương đệ định xử hắc thế nào.

Trương Quảng nhìn lại Quang Thun.

- Tôn giá còn giữ ý niệm giết Trương Quảng không.

Sự xuất hiện của Lâm Trung Quân khiến Quang Thun chùn hắc xuống, lão miễn cưỡng nói:

- Trương tiểu tử... Một ngày nào đó lão phu sẽ tìm người.

Nghe câu nói này, Trương Quảng sa sầm mặt, buột miệng nói:

- Tùy Lâm huynh định đoạt.

Mặc dù giọng nói của Trương Quảng rất ôn nhu từ tốn nhưng khi lọt vào thính nhĩ Quang Thun, lão giật mình.

Lão tròn mắt nhìn Trương Quảng, nói:

- Người...

Trương Quảng đối nhãn với lão:

- Tự tôn giá kết liễu sinh lộ của tôn giá. Bởi tôn giá đã nói ra điều tôn giá sẽ làm sau này.

Trương Quảng nhìn lại Lâm Trung Quân:

- Lâm huynh tự biết phải làm gì đối với một người mang tâm niệm sau này hại huynh chứ?

- Ta biết.

Lời còn đọng trên miệng Lâm Trung Quân thì kiếm chiêu của y cũng chớp động nhanh không thể tưởng

Trương Quảng quay mặt nhìn nơi khác.

Đối mặt với sát chiêu từ kiếm của Lâm Trung Quân, Quang Thun không còn sự lựa chọn nào khác hơn là phải dùng chưởng đón đỡ lưỡi kiếm của Lâm Trung Quân chém xả vào bóng chưởng ảnh của lão Quang, trong khi võ kiếm thì lia vào yết hầu lão.

- Chạch!

Âm thanh khô khốc đó đập vào thính nhĩ Trương Quảng. Chẳng biết Trương Quảng nghĩ gì lại buông một tiếng thở dài.

Quang Thun đứng sừng sững như biến thành pho tượng. Đôi song thủ của lão từ từ đứt ra rồi rơi xuống đất. Khi đôi xong thủ chạm đất thì thể pháp lão cũng ngã sầm đến trước.

Lâm Trung Quân tra kiếm vào vỏ bước đến bên Trương Quảng.

Trương Quảng hỏi:

- Vì sau Lâm huynh lấy mạng lão Quang Thun Hoàng kim trang chủ.

Vừa hỏi Lâm Trung Quân, Trương Quảng vừa dừng bộ. Trung Quân nhìn Trương Quảng.

- Huynh đã từng muốn cắt lão đó ra khỏi cõi đời này.

- Vì Tam nương Hà Bội Bội.

Trung Quân im lặng.

Trương Quảng mỉm cười:

- Đệ nói đúng chứ.

Lâm Trung Quân gật đầu.

Nụ cười mỉm đầy ẩn ý lại hiện trên hai cánh môi của Trương Quảng.

- Trên đời này... Gã kiếm thủ si tình nhất hẳn chính là Lâm huynh. Tất cả những gì huynh đã làm đều vì Hà Bội Bội.

Trương Quảng nhún vai:

- Kể si tình thường lụy vì tình và chắc chắn sẽ gieo tình.

Trương Quảng nheo mắt nói tiếp:

- Không chừng huynh lại là kẻ giăng lưới tình. Người vướng vào nghiệp tình khó bảo toàn được mạng sống.

Trung Quân lắc đầu:

- Đó là ý nghĩ của đệ.

Trương Quảng tiếp tục bước.

Trung Quân bước theo hỏi Trương Quảng.

- Ai đã đâm vào vai đệ vậy.

Trương Quảng nhướng mày.

- Huynh thật là tinh mắt. Chỉ một vết thương xoàng thôi.

Trung Quân buông tiếng thở dài:

- Con người đệ khiến Lâm huynh phải tò mò và thắc mắc, bởi nó có cái gì đó rất bí ẩn.

Trương Quảng nhìn sang Lâm Trung Quân:

- Đó mới là ý nghĩ chủ quan của Lâm huynh. Trương Quảng chẳng có gì bí ẩn cả. Tự huynh cảm thấy đệ bí ẩn thì tự nhiên đệ trở thành kẻ bí ẩn thôi.

- Ta cảm nhận điều đó.

- Sự cảm nhận thì thường không bao giờ đúng

Trung Quân dừng bước ôm trường kiếm vào ngực nhìn Trương Quảng hỏi.

- Lý do nào khiến đệ đầu nhập Kim tiền bang...

- Ý thích riêng của mỗi người mà.

Trung quân lắc đầu:

- Đệ không biết Kim tiền bang chủ Thượng Quang Nghi là người gian trá.

Trương Quảng nhượng mảy:

- Ai nói với Lâm huynh Kim tiền bang chủ là người gian trá nào.

- Điều đó thì ai cũng biết. Bên ngoài lão ra vẻ là một chính nhân quân tử nhưng bên trong thì ai cũng biết Thượng Quan Nghi là...

Trương Quảng lắc đầu:

- Lâm huynh nói sai rồi.

- Ta sai ư...

- Đúng... Nếu Thượng Quan Nghi bang chủ gian trá thì huynh sao biết được người gian trá. Một kẻ gian trá thì chẳng bao giờ cho người khác biết mình là kẻ gian trá. Chỉ vì Thượng Quan Nghi bang chủ quá ư thành thật. Thành thật đến độ người ta cho bang chủ là kẻ gian trá.

Lâm Trung Quân buông tiếng thở dài rồi nói.

- Trung nguyên tiêu cục sẽ được lập lại... Ta muốn Trương đệ về với Trung nguyên tiêu cục.

Trương Quảng mỉm cười:

- Lâm huynh tìm đệ vì lý do này ư?

Lâm Trung Quân gật đầu:

- Ta có được những gì hôm nay là do một tay đệ đoạt lại. Ta muốn đệ cùng về với ta.

Trương Quảng ôm quyền:

- Nghe huynh thốt ra câu này, Trương Quảng rất cảm kích. Nhưng mỗi người có một con đường riêng.

Nụ cười mỉm đầy ẩn ý lại hiện trên hai cánh môi của Trương Quảng. Y nhìn Trung Quân từ tốn nói:

- Đệ không muốn đi con đường của Lâm huynh đâu.

- Đệ không thích về chung với Trung Quân à.

- Thích chứ, nhưng không phải lúc này. Bởi bây giờ để có đường đi riêng của mình.

- Đường đi của đệ dẫn đệ đến đâu.

- Nếu đệ nói ra không chừng sẽ giống như Hoàng Kim trang chủ Quang Thun lắm.

Nói rồi, Trương Quảng nhún vai.

Trung Quân buông tiếng thở dài:

- Trung Quân chưa báo đáp cho đệ được gì. Đệ muốn ta làm gì cho đệ đây.

Trương Quảng nhìn thẳng vào mắt Trung Quân.

- À... Đệ có chuyện cần nhờ đến Trung Quân huynh.

- Nói đi. . Trương đệ muốn ta giết ai?

- Giết người đối với Lâm huynh quá dễ rồi. Chuyện đệ nhờ huynh khó hơn chuyện giết người.

- Bất cứ chuyện gì Trung Quân đều làm được.

Trương Quảng nhường mày, mỉm cười nói:

- Trương Quảng thỉnh nhờ Lâm huynh đến "Tuyệt Hoa Lâu" gặp Tăng My Nương Ma Ma.

Trương Quảng cười khẩy rồi nói.

- Trương Quảng có nợ Tăng My Nương ma ma một việc. Huynh đến đó gặp My Nương ma ma. Ma ma nói gì huynh làm vậy, theo ý của Tăng My Nương... Xem như đã giúp đệ rồi.

- Thật ra huynh không muốn gặp My Nương... Nhưng đây là một sự thỉnh cầu của đệ. Huynh có ý muốn giúp đệ kia mà.

Trung Quân gật đầu:

- Thôi được rồi. Trung Quân sẽ đến gặp Tăng My Nương ma ma.

Trương Quảng ôm quyền:

- Trương Quảng đa tạ huynh trước. Lúc này đệ có việc phải làm không tiện bồi tiếp Lâm huynh. Cáo từ!

Trương Quảng dậm bước bỏ đi.

Trung Quân gọi lại:

- Trương Quảng.

Trương Quảng nhìn lại.

Trung Quân nói:

- Đệ bảo trọng.

- Lúc này đệ cũng được người ta khuyến nhủ điều đó. Với một người không có võ công như đệ thì chẳng ai muốn hại đệ đâu. Huynh mới là người phải bảo trọng đó.

- Huynh tự lo được cho mình.

- Nghiệp tình của Lâm huynh rất lớn. Người có nghiệp tình lớn thì sẽ có họa lớn. Hãy tin vào lời của đệ.

Trương Quảng nói xong bỏ đi một mạch. Trung Quân nhìn theo Trương Quảng.

Y neho mày nghĩ thầm:

"Trung Quân vì thương đệ. Đệ có thể nói với Trung Quân. Ta sẽ làm tất cả vì đệ cho dù có phải mất mạng."

Trở lại với Trương Quảng.

Chàng quay về biệt phòng của mình trong tòa địch quán của Kim tiền bang.

Trương Quảng cao mày khi thấy cửa phòng mình hé mở. Đứng trước cửa biệt phòng, Trương Quảng chần chừ không bước vào.

Trương Quảng đứng suy nghĩ một lúc, lại cạy cửa vừa bước vào.

- Ai ở trong biệt phòng của Trương Quảng vậy.

Giọng của Thể Ngọc cất lên:

- Huynh đoán xem ai nào.
- Thế Ngọc muối ư.
- Trương Quảng đóng cửa biệt phòng bước đến trước mặt nàng.
- Huynh tưởng đầu muối đã quay về Minh Thần cung rồi.
- Nàng lườm Trương Quảng.
- Nhận được cái lườm của Thế Ngọc, Trương Quảng gượng cười già lã nói:
- Huynh đâu có lỗi gì mà muối nhìn ta bằng ánh mắt đó.
- Huynh muốn muối quay về Minh thần cung ư.
- Về Minh thần cung hay không về Minh thần cung là sự lựa chọn của muối. Huynh đâu có quyền ép buộc hay không ép buộc nào.
- Muối sẽ quay về minh thần cung với điều kiện có huynh đi cùng.
- Trương Quảng nhướng cao đôi mày lưỡi kiến. Y nhìn sững nàng nói.
- Trương huynh có nghe nhầm không.
- Không.
- Tại sao muối muốn huynh đi cùng muối về Minh thần cung.
- Vì muối muốn tiến cử huynh với mẫu thân để mẫu thân được tiếp nạp huynh vào Minh thần cung.
- Trương Quảng khoát tay, lắc đầu:
- Không được... không được.
- Đôi chân mày vòng nguyệt của nàng chau hấn lại.
- Sao lại không được.
- Sao huynh có thể đầu nhập Minh thần cung được chứ.
- Vậy huynh đầu nhập Kim tiền bang được ư?
- Trương Quảng già lã cười nói:
- Huynh thấy Kim tiền bang phù hợp với huynh hơn.
- Minh thần cung không phù hợp sao.
- Đúng rồi, Trương Quảng đầu nhập vào Minh thần cung chẳng khác nào đĩa đao chân hạc. Gà muốn làm phụng. Muội nghĩ xem!
- Khoanh tay trước ngực, Trương Quảng nói:
- Minh thần cung là một trong những đỉnh trụ cột của võ lâm sánh ngang với Thiên môn, và Võ Đang. Nay Trương Quảng đầu nhập, lại chẳng có chút võ công. Người không có võ công như huynh không chừng sẽ làm nhục Minh thần cung của muối.
- Trương Quảng cười khẩy nói:
- Nhỡ gặp cao thủ... Huynh chỉ biết bỏ chạy Nếu không chạy được thì chỉ còn một cách quì lạy, hoặc chui vào hán người ta như Hàn Tín năm xưa. Như thế có phải làm nhục Minh thần cung của muối không.
- Thế Ngọc gằn giọng nói:
- Mẫu thân sẽ truyền võ công tối thượng cho Trương huynh.

Trương Quảng lắc đầu khoát tay:

- Không không...
- Tại sao không.
- Huynh không muốn luyện võ công đâu.
- Minh thần cung cũng cần một đại phu như huynh.
- Đại phu thì có nhiều lắm, cứ gì phải là huynh.

Nghe Trương Quảng nói câu này, mặt Thể Ngọc sa sầm. Nàng nhìn chăm chăm Trương Quảng.

- Nói gì thì nói nhưng ý của huynh là không muốn đầu nhập Minh thần cung.

Nàng hừ nhạt một tiếng:

- Kim tiền bang có gì mà huynh lại đầu nhập chứ:

- Đầu nhập Kim tiền bang vì huynh thấy Kim tiền bang phù hợp với mình. Muội không thấy đó, Thượng Tam Giãn tiên sinh có tài nghệ như huynh nên được bang chủ cho đảm đương chức vị bang chủ. Một ngày nào đó Trương huynh cũng có thể là Đàn chủ như Thượng Tam Giãn tiên sinh.

- Đàn chủ Kim tiền bang thì có gì lớn lao. Kim tiền bang đối với Minh thần cung chẳng khác nào đom đóm so với vòng nhật nguyệt.

Trương Quảng gượng cười nói:

- Minh thần cung to lớn như vậy nên huynh không dám đầu nhập.

Nàng hừ nhạt một tiếng:

- Thật ra tâm của huynh không muốn về với Minh thần cung.

Nàng ngập ngừng một lúc rồi nói:

- Trong khi Thể Ngọc muốn có Trương huynh bên cạnh.
- Trương Quáng... Huynh... Huynh có đáng gì để muội quan tâm như vậy. Võ lâm thật là rắc rối. Đầu nhập vào một bang phái đã khó. Đầu nhập rồi càng rắc rối hơn.

Thể Ngọc cau mày nghiêm giọng:

- Thể Ngọc hỏi thật huynh.
- Muội hỏi đi.

- Phải chăng huynh đầu nhập Kim tiền bang vì trong Kim tiền bang có vị tiểu thư khuê các, nên tưởng là tuyệt sắc giai nhân, đệ nhất mỹ nữ Thượng Quan Uyên Uyên.

Trương Quảng nheo mày nói:

- Thú thật với muội huynh chưa gặp mặt Thượng Quan Uyên Uyên bao giờ, không gặp mặt nàng thì huynh đâu có biết Thượng Quan Uyên Uyên đẹp ra sao. Cho dù có gặp mặt Thượng Quan Uyên Uyên thì sợ rằng nàng ta cũng chẳng nhìn đến một kẻ vô danh tiểu tốt như huynh.

Trương Quảng nói rồi mỉm cười.

Thể Ngọc nói:

- Dù muốn hay không muốn, thì muội vẫn thỉnh huynh về với Minh thần cung.

Trương Quảng nhăn mặt.

- Muội muốn huynh rời Kim tiền bang à?

Nàng gật đầu.

Trương Quảng lắc đầu:

- Huynh đã đầu nhập Kim tiền bang rồi. Mới vào rồi lại bỏ bang, thiên hạ sẽ nói huynh thế nào. Huống chi lần này còn khiến bang chủ xem thường huynh và xem thường cả Minh thần cung. Muội nghĩ xem... Tội phản bang, phản cung, phản giáo, phản môn như thế nào? Theo huynh biết, người nào vướng vào tội đó chẳng có chỗ đứng trên võ lâm đâu

Trương Quảng mỉm cười nói tiếp:

- Biết huynh là kẻ bội ngôn, bội tín, bất nghĩa, bất trung, không chừng cung chủ vừa gặp mặt lại đuổi huynh đi đó.

Thế Ngọc buông tiếng thở dài.

Trương Quảng vỗ về nàng:

- Muội đừng buồn. Thế nào huynh cũng sẽ đến Minh thần cung thăm muội mà.

Nàng nhìn Trương Quảng:

- Muội muốn bảo bọc huynh.

- Coi kìa... Trương huynh đã lớn thế này rồi đâu còn là một đứa trẻ lên hai lên ba để Thế Ngọc phải lo lắng chứ. Huynh tự lo cho mình được mà.

Nàng thở ra:

- Nhưng huynh không có võ công,

Trương Quảng bật cười rồi nói:

- Muội nghĩ lại xem... Trên võ lâm giang hồ những kẻ bị chết là những ai nào. Ngay cả Da Cát Đằng Thiên Vân trang chủ, một nhân vật có võ công lừng lẫy như thế nào. Nhưng cuối cùng thì sao. Một thân tuyệt kỹ võ công cũng không bảo toàn được Thiên vân trang, cuối cùng cũng phải chôn thân xuống địa huyệt.

Nhường đôi chân mày, Trương Quảng nói tiếp:

- Huynh không có võ công, không chừng mạng sống được bảo toàn hơn đó.

Thế Ngọc nhìn Trương Quảng khẽ lắc đầu:

- Huynh hứa với muội đi.

- Muội muốn huynh hứa gì nào.

Đôi lông mày nàng ửng hồng. Thế Ngọc ngập ngừng hỏi:

- Huynh còn nhớ lần huynh cứu muội trong cổ động không.

Trương Quảng bối rối nói:

- Tất nhiên huynh không quên rồi. Nhất định huynh sẽ không quên những khoảnh khắc đó..

- Huynh đừng quên muội nhé.

Trương Quảng gật đầu:

- Huynh sẽ không quên muội.

Nàng gượng cười. Bất ngờ Thế Ngọc ôm chầm lấy Trương Quảng.

- Trương huynh... Muội... muội yêu huynh.

Chàng sững sờ với câu nói này của nàng. Chẳng biết Trương Quảng nghĩ gì với câu nói này của nàng bất giác buông tiếng thở dài.

Thế Ngọc buông Trương Quảng, nhìn thẳng vào mặt y khi tiếng thở dài của Trương Quảng lọt vào thính nhĩ nàng.

Thế Ngọc ôn nhu nói:

- Huynh đang nghĩ gì?

- Ở... Huynh tội nghiệp... Chẳng lẽ...

Trương Quảng gượng cười nói:

- Không tội nghiệp cho muội sao được. Trên thế gian này biết bao trang vương tôn công tử. Biết bao trang anh hùng hào kiệt, thế mà tiểu thư Minh thần cung lại để tình cho một gã họ Trương danh chẳng có tiếng cũng không.

Nàng lắc đầu:

- Thế Ngọc không cần điều đó... Muội chỉ biết muội... Muội yêu huynh. Và trong tâm muội biết huynh là người tốt.

Chàng nhướng mày:

- Cảm tính của muội thôi. Nhưng huynh sẽ không quên muội.

Trương Quảng nắm tay nàng:

- Muội nên quay về Minh thần cung, báo cho cung chủ biết sự tồn tại của ẩn tướng ma tôn và cái chết của Thẩm Mộc Cương tiền bối.

- Muội đã đưa chim câu báo tin rồi.

- Vậy ư... Nhưng mà cũng nên quay về Minh thần cung. Một mình muội đi trên giang hồ... Huynh lo lắng.

- Muội cũng có ý định quay về Minh thần cung.

- Cho huynh gửi lời chúc an bá mẫu.

- Nếu huynh đi cùng với muội.

Nắm bàn tay nhỏ nhắn của Thế Ngọc, Trương Quảng nói:

- Thế Ngọc... Hiểu cho huynh.

Nụ cười gượng hiện trên hai cánh môi của Trương Quảng. Y ôn nhu nói tiếp.

- Có cơ hội nhất định Trương huynh sẽ đích thân đến diện kiến Cung chủ và tìm muội.

- Muội chờ huynh.

Trương Quảng mỉm cười gật đầu.

Đưa Thế Ngọc ra ngoài biệt phòng.

Hai người bịn rịn một lúc, Thế Ngọc nói:

- Huynh hứa không bao giờ quên muội đi.

- Huynh hứa sẽ không bao giờ quên Giáng Thế Ngọc.

Chàng ôm chầm lấy nàng.

Nàng nói:

- Muội chờ huynh.

Nàng cứ như không muốn Trương Quảng đi. Mãi một lúc sao chàng mới gỡ tay nàng.

- Muội bảo trọng.

Thế Ngọc nhìn lại Trương Quảng một lần nữa rồi mới thi triển khinh công băng mình đi.

Trương Quảng nhìn theo Thế Ngọc cho đến khi nàng mất dạng.

Trương Quảng thầm nói.

- Huynh mong sau này nàng sớm nhận Trương Quảng mà cắt đứt chữ tình hôm nay.

-- o O o --

Hồi 14

Khởi Bước Võ Lâm

T

hượng Quan Nghi bưng đến trước mặt Trương Quảng:

- Trương quảng... Bốn nhân đặt niềm tin vào hiền đệ.

Trương Quảng ôm quyền, đáp:

- Bang chủ hãy tin vào Trương Quảng. Nếu không hoàn thành được sứ mạng này.. Không dám quay về gặp bang chủ. Trương Quảng nhứt định sẽ lập công.

Thượng Quan Nghi khẽ gật đầu:

- Bốn nhân kỳ vọng nhiều vào Trương hiền đệ. Kim Tiền bang có phát dương quang đại hay không, chính là nhờ vào hiền đệ đó.

- Đa tạ lời khen của bang chủ.

Thượng Quan Nghi nhìn lại Tiểu Huệ và Lục Tần cùng hai gã đại hán đứng cạnh Lục Tần nghiêm giọng nói:

- Tiểu Huệ, Lục Tần, Mẫn Thên, Ca Tư Khinh, nghe bốn nhân phán lệnh đây.

Bốn người đồng loạt ôm quyền một cách cung kính đồng lên tiếng.

- Bang chủ chỉ huấn.

- Chuyển đi này của Trương Quảng rất quan trọng. Võ lâm thì đầy đầy những cao thủ và ác nhân nhưng Trương Quảng lại không có võ công. Bốn bang chủ muốn bốn người phải hết tâm hết sức bảo vệ cho Trương Quảng. Nếu có chuyện gì xảy đến cho Trương Quảng, bốn người đừng bao giờ quay về để gặp mặt bốn nhân.

Tiểu Huệ liếc trộm Trương Quảng từ tốn nói:

- Bang chủ yên tâm... Tiểu Huệ sẽ bảo vệ cho huynh ấy.

Thượng Quan Nghi gật đầu:

- Bốn nhân tin tưởng vào các người. Nhứt là Tiểu Huệ.

Thượng Quan Nghi vỗ tay.

Một ả a hoàn đội mâm vàng có bầu rượu cũng bằng vàng tiến ra quì xuống trước mũi giày Thượng Quan Nghi.

Thượng Quan Nghi tự tay chuốc rượu ra sáu chiếc chén vàng. Lão bưng từng chén đặt vào tay từng người một rồi nói:

- Chén rượu này, Bốn bang chủ chúc an cho mọi người. Mong ngày hội ngộ trên Vu Sơn Diên trang

Thượng Quan Nghi nói xong uống cạn chén rượu.

Trương Quảng nói:

- Bang chủ... Chúng thuộc hạ sẽ sớm hoàn thành chức phận của mình trở về bái kiến bang chủ.

- Tốt... Thượng lộ bình an. Bốn nhân chờ mọi người quay về.

Mọi người ôm quyền xá Thượng Quan Nghi rồi tiến thẳng đến cỗ xe độc mã.

Tiểu Huệ và Trương Quảng bước lên cỗ xe đó, còn Lục Tần, Mẫn Thên, Ca Tư Khinh thì lên yên những con tuấn mã có dáng uy phong với những đặc điểm của loài thiên lý long câu.

Tiểu Huệ nhìn Trương Quảng mỉm cười rồi giật dây cương khiến con hắc mã kéo cỗ xe chậm rãi rời tòa Đại tổng đàn Kim tiền bang.

Giật nhẹ sợi giây cương, Tiểu Huệ vừa xoay lại nói với Trương Quảng.

- Vết thương của Trương huynh ra sao rồi.

- Đã ổn rồi,

Nàng mỉm cười hỏi tiếp:

- Ngồi chung một cỗ xe với Tiểu Huệ, huynh có sợ không?

Trương Quảng lắc đầu:

- Không...

- Huynh đã nhận được một nhát kiếm của Tiểu Huệ mà vẫn không sợ à?

- Nếu Trương Quảng không mạo phạm Tiểu Huệ lần nữa thì sẽ không có nhát kiếm thứ hai đâu. Với lại bang chủ đã lệnh cho Tiểu Huệ phải bảo vệ cho Trương Quảng.

Trương Quảng cười khẩy.

- Trương Quảng không còn lo gì nữa cả.

Nàng ngáy Trương Quảng, mỉm cười nói tiếp:

- Nếu như Tiểu Huệ lại muốn tặng Trương huynh đóa hoa nhan sắc của mình một lần nữa. Trương huynh có nhận không.

Trương Quảng vừa lắc đầu vừa khoát tay như thể có một bầy ruồi vô hình chực bầu véo mặt chàng.

- Không không...Đã một lần hụt chết thì chẳng ai muốn tìm đến cái chết một lần nữa.

Nàng phá lên cười. Giọng cười của nàng nghe trong như ngọc lưu ly va vào nhau. Tiểu Huệ vừa cười vừa nhìn Trương Quảng nói:

- Trương huynh sợ chết rồi phải không?

Trương Quảng thần nhiên gật đầu.

- Nàng nghĩ xem Trương Quảng có ta có nên sợ chết không nào. Lúc này rất sợ.

- Vì lý do gì.

- Ta và nàng chưa làm xong trọng trách của Kim tiền bang.

- Huynh chỉ dựa vào lý da đó thôi. Thật ra huynh quý mạng sống của huynh.

Mỉm cười, Trương Quảng nói:

- Mỗi người chúng ta chỉ có mỗi một cái mạng. Không quý mạng sống của mình thì quý cái gì chứ.

- Tiểu Huệ có thứ khác đáng quý hơn mạng sống.

- Ta biết Tiểu Huệ quý cái gì rồi.
- Huynh nói thử xem.
- Nếu như ta nói đúng, nàng sẽ thưởng cho ta cái gì nào.
- Huynh nói trước đi rồi Tiểu Huệ sẽ thưởng ngay cho huynh.
Xoa vầng trán rộng và cao, Trương Quảng nghiêm giọng nói:
- Nữ nhân quý nhất chính là nhan sắc của mình. Mỹ nhân như Tiểu Huệ càng quý nhan sắc của mình hơn nữa.

Nàng ngáy yêu Trương Quảng rồi nói:
- Huynh đoán đúng rồi. Tiểu Huệ thưởng cho Trương huynh một nụ hôn đây.
Nàng nói rồi xà đến bên Trương Quảng, nhưng chàng vội dịch ra khoát tay:
- Ta không nhận... Ta không nhận đâu.
- Sao huynh lại không nhận.
- Bởi vì Trương Quảng rất sợ phải nhận một nhát kiếm thứ hai. Lần này bang chủ không ở cùng, ta e nhát kiếm này không trúng vai mà trúng ngay tim mất.

Nàng lườm Trương Quảng.
- Huynh không nhận nụ hôn Tiểu Huệ, thì Tiểu Huệ biết lấy gì để thưởng cho huynh.
Trong cỗ xe này, chúng ta đã có tất cả mọi thứ rồi, mà những thứ này huynh đều dùng đến.
- Ấy... Có một thứ trong cỗ xe này không có nhưng Tiểu Huệ thì có.

Nàng bẽn lén nhìn chàng:
- Huynh nói đi... Tiểu Huệ sẽ thưởng ngay cho huynh.
- Trương Quảng thích được nghe giọng hát của nàng.
- Huynh thích ư.
- Không chỉ thích mà còn rất tâm đắc và luôn nhớ đến giọng hát đó.

Nàng mỉm cười:
- Tiểu Huệ sẽ thưởng cho Trương huynh.
Nàng thả lỏng dây cương rồi lấy một luồng chân khí nhỏ giọng hát.

*"Nỗi lòng kể biết mấy phong thu.
Vách phấn năm canh khóe hững hờ.
Đàn lữ dây sầu buồn khó nhấc.
Cờ xa nước bi hận mong chờ.
Càng ngâm thơ, oán ngâm rồi lại.
Vui ngắm tranh người, ngắm cùng nhớ.
Sầu nọ dọ sao quang cảnh ấy.
Nước nào gọi khỏi chữ tương tư."*

Giọng hát của nàng nghe thật buồn.
Khi nàng hát xong, Trương Quảng buột miệng nói.
- Buồn quá.
Nàng nhìn chàng. Trương Quảng khẽ lắc đầu nói.

- Nếu ta đoán không lầm hình như Tiểu Huệ có tâm sự buồn.
- Sao thế huynh đoán được Tiểu Huệ có tâm sự buồn.
- Ta có mạo phạm thì nàng bỏ qua cho, nhưng trong bài hát vừa rồi cứ như một lời than thân trách phận của một mỹ nữ đang yêu. Và gởi gắm vào khúc hát nỗi cô đơn. Nỗi cô đơn này nhứt định do chữ tình mà ra.

Tiểu Huệ mỉm cười.

Trương Quảng nói tiếp:

- Người ta có rất nhiều nỗi buồn. Nhưng buồn tình khiến cho con người trở nên cô quạnh. Buồn tình mang đến cho ta cảm giác buồn man mác. Nó đến một cách từ từ, những u uẩn và nặng trĩu. Chính nỗi buồn đó khiến cho nữ nhân chẳng màn đến sắc của mình nữa. Không chừng chữ tình có thể đưa con người đến căn bệnh trầm kha rất khó chữa, đó là bệnh tương tư đó.

Nàng bật cười thành tiếng:

- Tiểu Huệ có nỗi buồn như thế à.
- Nếu như nàng lỡ có nỗi buồn như vậy... Trương Quảng khuyên nàng đừng biến nỗi buồn u uẩn kia thành căn bệnh tương tư. Cho dù Trương Quảng có là Hoa Đà hay Biển Thước cũng khó mà chữa được căn bệnh đó. Chỉ có người bệnh mới chữa được bệnh mà thôi...

- Thế Trương huynh có bao giờ mang nỗi buồn đó chưa.

- May mắn Trương Quảng chưa kịp rơi vào lưới tình đã cảnh ngộ với chữ tình.

Nàng nhướng to mắt hết cỡ nhìn Trương Quảng.

- Mỹ nhân nào khiến huynh rơi vào lưới tình.

Nhìn thẳng vào mắt nàng, Trương Quảng trang trọng nói:

- Chính nàng chứ ai. Nếu không nhờ nhát kiếm của nàng, hẳn hôm nay Trương Quảng cũng là kẻ buồn tình.

- Phải chi Tiểu Huệ đừng tặng nhát kiếm đó cho huynh.

Trương Quảng khoát tay.

- Trương Quảng nói thế nhưng không trách Tiểu Huệ đâu.

- Không phải Tiểu Huệ sợ Trương huynh trách mà Tiểu Huệ nuối tiếc mình đã bỏ mất cơ hội có người tri kỷ.

Nàng nhìn lại phía trước, chú nhãn vào việc giữ dây cương.

Trương Quảng nhìn Tiểu Huệ. Mái tóc đen nhánh của nàng thật óng mượt. Chàng nhỏ nhẹ nói.

- Tiểu Huệ... Phải chăng nàng cũng có một tình yêu để nhớ và để buồn.

Nàng nhìn lại Trương Quảng:

- Tiểu Huệ có. Đã là nhi nữ thì ai không có một thời mơ mộng. Đã là mỹ nữ lại càng thơ mộng nhiều hơn nữa. Tiểu Huệ cũng vậy.

- Nàng không được trọn tình.

Buông tiếng thở dài, Tiểu Huệ nói:

- Còn hơn thế nữa.

Trương Quảng lắc đầu:

- Không trọn tình đã buồn lắm rồi. Còn hơn thế nữa là sao. Chắc hẳn người Tiểu Huệ trao cho chữ tình phải là một nam nhân phong lưu khôi ngô tuấn tú chẳng thua gì Phan An hay Tống Ngọc.

Nàng gật đầu:

- Huynh ấy là một mỹ nam tử.

Trương Quang chỉ vào mặt mình.

- Đẹp như ta không.

Tiểu Huệ phá lên cười. Nàng vừa cười vừa nói:

- Hiện tại thì Tiểu Huệ thấy huynh đẹp hơn Chu Kiến Văn. Nhưng trước đây khi Tiểu Huệ đang yêu thì có lẽ huynh không thể nào sánh với Kiến Văn được.

- Nàng nói đúng rồi. Khi người ta yêu thì chỉ có người mình yêu là đẹp nhất. Bởi khi bước vào tình trường thì người ta bỗng chốc trở nên ưu mê, đờ đẫn. Trương Quảng hy vọng mình không phải là kẻ điên tình.

Chàng mỉm cười nói:

- Mối tình của Tiểu Huệ chắc đẹp lắm phải không.

Mặt nàng đanh hẳn lại. Nàng nhỏ giọng nói:

- Đẹp. Nhưng tất cả chỉ là sự gian trá. Khi đã có được cái mà nam nhân muốn thì Kiến Văn chẳng bao giờ nhìn lại Tiểu Huệ.

Trương Quảng chau mày.

Tiểu Huệ nhìn chàng nói tiếp;

- Cũng như Trương huynh nói khi đã có được đóa hoa trong tay, nam nhân sẽ coi thường đóa hoa đó. Dù là đóa hoa đẹp.

Trương Quảng lắc đầu:

- Bản chất của Nam nhân là thay đổi. Nhưng Kiến Văn hẳn không cảm thụ được hết cái đẹp nơi Tiểu Huệ nên mới có thể thay đổi khi đã có Tiểu Huệ.

Nàng gượng cười, rồi nói:

- Đã là Đạo hoa tặc thì phải thay đổi không ngừng.

Trương Quảng nhướng cao đôi chân mày. Chàng xe cằm nói:

- May mắn cho ta... Ta không phải là đạo hoa tặc. Nhưng xét cho cùng muốn làm đạo hoa tặc cũng đâu phải dễ.. Đúng không nào. Để trở thành một đạo hoa tặc hẳn Kiến Văn phải là một mỹ nam tử, và hơn nữa phải biết cách chiếm hữu và chinh phục tình của những thiếu nữ mới bước vào tuổi mộng mơ.

- Kiến Văn có thừa những cái đó.

- Tiểu Huệ hận y không.

Nàng lưỡng lự rồi nói.

- Người ta nói còn hận là còn yêu... Huynh nghĩ coi có đúng không.

- Ý nghĩ này có lẽ đúng. Khi yêu thì người ta trở nên ích kỷ. Ích kỷ biến thành lòng ghen tuông hờn giận. Khi không trọn tình người ta hận. Họ hận vì nuối tiếc, nuối tiếc tức là yêu, còn hận tức là còn yêu. Một khi người ta cảm thấy bàng quang, vô tư lự với mối tình đã qua. Lúc đó tình yêu đã lụi tàn. Nếu còn hận là hận thù khác nữa...

Nhìn thẳng vào mắt Tiểu Huệ, Trương Quảng nói tiếp:

- Tiểu Huệ còn yêu Kiến Văn chứ.

Nàng lắc đầu:

- Tình yêu của Tiểu Huệ đã lụi tàn rồi.

Trương Quảng khoát tay:

- Đừng dừng... Tiểu Huệ đừng để tình yêu lụi tàn. Nếu nàng để tình yêu lụi tàn như một đồng tro tàn lạnh giá thì...

- Thì sao?

- Nàng đã đánh mất mình rồi đó. Kẻ đánh mất mình chẳng khác nào xác chết biết thở thôi.

Tiểu Huệ phá lên cười.

Trương Quảng cao mày.

- Ta nói không đúng sao nàng cười đắc ý vậy:

- Trương huynh nói đúng đấy. Còn Tiểu Huệ cười là cười Tiểu Huệ, thật ra Tiểu Huệ đã là một xác chết biết thở từ lâu

- Hy vọng một ngày nào đó, Tiểu Huệ sẽ thoát ra khỏi xác chết do mình tạo ra.

Nàng lắc đầu:

- Chẳng bao giờ có ngày đó đâu.

Nói dứt câu nàng khẽ buông một tiếng thở dài.

Nàng ghìim dây cương ngay ngã ba đường rồi hỏi Trương Quảng:

- Rẽ trái chúng ta sẽ đi đến Thần Phục Bang, rẽ bên phải chúng ta sẽ đến Vạn Mã bang.

Huynh chọn bang nào trước.

Trương Quảng chau mày suy nghĩ.

Chàng nhăm nói:

- Thần Phục bang hay Vạn Mã bang.

Nhìn Tiểu Huệ, Trương Quảng hỏi:

- Tiểu Huệ cho trái hay phải.

- Người quyết định là huynh mà.

- Trương Quảng cho Tiểu Huệ quyết định đó...

Nàng lắc đầu:

- Tiểu Huệ không quyết định đâu. Bang chủ đặc niềm tin vào Trương huynh, tất huynh phải quyết định.

- Nếu vậy huynh sẽ chọn Thần Phục bang.

- Tiểu Huệ sẽ rẽ trái.

Trương Quảng nói:

- Tiểu Huệ thử đoán xem, Thần Phục bang chủ sẽ đoán chúng ta như thế nào?

Chân diện Tiểu Huệ nghiêm hẳn lại, nàng suy nghĩ một lúc rồi nói.

- Thần Phục bang chủ Khương Trọng Bá vốn là người cao ngạo, luôn tự thị vào vô công với nội lực đã đạt tới cảnh giới hỏa thuần thanh. Khương bang chủ tự cho mình là người đứng đầu trong tất cả các bang có trên giang hồ. Thậm chí lão đã từng khiêu chiến với bang chủ Cái Bang và tự cho Thần Phục bang là thiên hạ đệ nhất bang. Chính vì lẽ đó Tiểu Huệ nghĩ Khương Trọng Bá không tiếp chúng ta đâu.

Trương Quảng mỉm cười:

- Võ công của Tiểu Huệ hơn Thần Phục bang chủ không.

Nàng nheo mày:

- Sao huynh lại hỏi vậy. Võ công của nghĩa phụ cũng chưa chắc đã địch lại họ không, chứ đừng nói đến Tiểu Huệ.

Tiểu Huệ nói tiếp:

- Khương Trọng Bá nổi tiếng võ lâm với "Lôi Quyền", một mình có thể địch trăm cao thủ.

Trương Quảng khoát tay:

- Được rồi... Nghe Tiểu Huệ nói thêm Trương Quảng chùng hẳn xuống. Nhưng huynh đoán chắc Khương Trọng Bá sẽ phải bồi tiếp chúng ta như thượng khách.

- Huynh làm thế nào?

- Chúng ta sẽ không đụng đến võ công mà dùng đến cái đầu trời cho. May mắn ông trời cho huynh được cái đầu đó.

*

* *

Trương Quảng vừa mới bưng chén rượu thì Tiểu Huệ bước vào. Bước chân vội vã của nàng khiến Trương Quảng giật mình đánh rơi chén rượu khỏi tay mình, rơi xuống sàn gạch.

- Xoảng....

Chén rượu vỡ toan.

Tiểu Huệ bật cười thành tiếng.

- Huynh đang nghĩ gì mà giật mình vậy

Quay lại nhìn Tiểu Huệ, Trương Quảng giả lả cười.

- Ta đang nghĩ đến Khả Tiểu Huệ đó.

- Thật không.

- Thật mà. Những việc ta nhờ Tiểu Huệ làm. Tiểu Huệ đã làm chưa.

- Nếu Tiểu Huệ không làm tròn chức phận, huynh... Không chừng huynh sẽ thay nghĩa phụ quả trách muội đó.

Trương Quảng lắc đầu.

- Không dám... không dám. Trương Quảng dù được bang chủ trọng thị nhưng vẫn là người mới đầu nhập Kim Tiền bang đâu thể so sánh với nghĩa nữ của bang chủ chứ.

Tiểu Huệ lườm chàng:

- Tiểu Huệ đã phát hiện ra cách nào biết trang chủ của Thần Phục bang chủ phu nhân.

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Hay lắm... Trương Quảng chắc phải ban thưởng cho nàng cái gì đây

Sắc mặt Tiểu Huệ ửng hồng. Nàng lườm Trương Quảng rồi nói:

- Nếu Tiểu Huệ đòi hỏi, Trương huynh có dám ban thưởng không.

Trương Quảng phủ tay.

- Không không... nàng đừng đòi hỏi.

Trương Quảng nhăn mặt nói:

- Ta chưa quên được nhát kiếm của nàng.

- Tiểu Huệ biết huynh sẽ nói câu đó.

Nàng bước đến bên Trương Quảng rồi nói:

- Khương Trọng Bá quý trọng phu nhân của lão như bảo vật nên cho ở trong biệt trang.

Chung quanh biệt trang đều có cao thủ canh phòng cẩn mật. Hình như Khương Trọng Bá sợ có người vào thỉnh vị phu nhân kia đi vậy đó.

- Thế muội có tìm ra cách gì vào trong biệt trang chưa. Phu nhân của Khương Trọng Bá bang chủ Thần Phục bang tên là gì.

- Sao huynh vội vã thế. Vị cô nương đó tên là Cát Mộng Băng.

- Tên nghe đẹp đấy chứ. Cát Mộng Băng. Hắc Mộng Băng phu nhân phải là một trang giai nhân tuyệt sắc nên mới được Thần Phục bang chủ kính trọng như vậy.

Tiểu Huệ gắt giọng nạt Trương Quảng:

- Tên đẹp nhưng chưa chắc người đã đẹp đâu... huynh đừng mộng tưởng.

- Trương Quảng có dám mộng tưởng gì đâu.

Nàng lườm Trương Quảng:

- Nam nhân nào cũng vậy, nghe đến tên đẹp đã mơ mộng đến người đẹp. Không chừng huynh cũng là một đạo hoa tặc.

Trương Quảng lắc đầu.

- Trương Quảng không dám sánh với Chu Kiến Văn của Tiểu Huệ.

Sắc diện nàng đỏ rần như quả chín.

Trương Quảng bước đến cửa sổ. Tiểu Huệ đến bên Trương Quảng. Nàng liếc trộm Trương Quảng nhận ra vẻ tư lự suy tư của chàng.

- Huynh đang nghĩ gì.

- Nghĩ cách gặp Mộng Băng.

- Tại sao phái gặp Mộng Băng phu nhân mà không gặp trực tiếp Thần Phục bang chủ.
- Huynh muốn diện kiến bang chủ Thần Phục qua Cát Mộng Băng phu nhân. Để nói chuyện hơn.

Trương Quảng nói đến đây thì Lục Tần từ ngoài bước vào.

Lục Tần hồi hả bước lại trước mặt Trương Quảng. Lão buông tiếng thở dài.

- Lão Lục đã đến Thần Phục bang xin bái kiến bang chủ nhưng...

Trương Quảng mỉm cười.

- Nhứt định Khương Trọng Bá không tiếp lão Lục.

Lục Tần đánh mặt hừ nhạt một tiếng rồi nói:

- Lão Khương hồ đồ đó đã không tiếp lão Lục còn gia hạn cho chúng ta trong hai ngày phải rời khỏi địa phận Trung Châu. Nếu không, Thần Phục bang sẽ cho cao thủ đến lấy mạng tất cả chúng ta.

Tiểu Huệ sa sầm mặt nói:

- Khương Trọng Bá xem thường Kim Tiền ban chúng ta như vậy à.

Nàng nhìn Trương Quảng.

- Trương huynh... Tiểu Huệ muốn gặp lão quý đó.

Trương Quảng nhướng mày nhìn nàng.

- Không không. Tiểu Huệ đừng nóng giận. Chúng ta đến Trung Châu không phải để khiêu chiến với Thần Phục bang chủ Khương Trọng Bá. Làm cái gì phải đặc trọng trách lên trên hết. Phàm những kẻ thị vào võ công đều có cá tính như Khương bang chủ cả. Nhưng những kẻ đồ chằng đáng ngại bằng những kẻ thâm trầm, huynh đã có cách rồi.

Trương Quảng nhìn sang Lục Tần:

- Lục tổng quản tìm mua cho tại hạ một con điều đẹp nhất Trung Châu này.

Lão Lục chau mày:

- Đến lúc này Trương công tử định thả điều ư.

- Ngay từ nhỏ tại hạ có cái thú thả điều rồi.

- Thả điều hẳn lão Khương sẽ thích công tử chắc.

- Nếu Trương Quảng thích thả điều không chừng lão Khương đó cũng thích thả điều.

Chàng xua tay:

- Lục tổng quản đừng để mất thời gian nữa... Chúng ta chỉ có vồn vẹn hai ngày thôi. Không thỉnh mời được Thần Phục bang chủ Khương Trọng Bá đến Vu Sơn diên trang phó hội với bang chủ thì ngày đầu tiên chúng ta đã thất bại.

Trương Quảng lắc đầu thở dài:

- Tại hạ và mọi người khó mà nhìn mặt bang chủ.

- Lão Lục đi ngay đây.

Trương Quảng gật đầu.

Lão lục đi rồi Trương Quảng mới nhìn lại Tiểu Huệ:

- Còn ta và Tiểu Huệ sẽ đi tìm một cây trúc, chế tác ra một ống sáo điều.

- Huynh định làm gì với ống sáo điều đó.
- Cứ làm theo ý của ta đi, rồi muội sẽ biết thôi.

Tiểu Huệ nhìn Trương Quảng:

- Tiểu Huệ chẳng biết huynh định làm gì nữa.

Trương Quảng mỉm cười nói:

- Đây là kế sách mượn đồ qua sông đẩy mà.

Chàng nói rồi nắm tay Tiểu Huệ kéo đi ra ngoài.

Ngay đêm hôm đó, Trương Quảng nhìn cánh điều có sáo thả ngay lên không trung trên tòa biệt trang của Cát Mộng Băng. Tiếng sáo điều về đêm nghe vi vu rót xuống vào biệt trang của vị phu nhân Thần Phục bang?

Tiểu Huệ đứng bên nhìn Trương Quảng thả điều nhỏ nhẹ nói:

- Xét cho cùng Trương huynh có quá nhiều biệt tài mẹo, thế mà chưa có trang mỹ nữ nào để mắt đến. Thế Giáng Thế Ngọc không để mắt đến huynh à.

- Nhận một kiếm của Tiểu Huệ vào vai, Trương Quảng còn khả dĩ giữ được mạng mình. Nếu nhận một chưởng của Minh Thần cung chủ... Ta e đành gửi mạng mình xuống a tỳ cho lão diêm chúa quá.

Tiểu Huệ mỉm cười:

- Huynh tin Cát Mộng Băng phu nhân tìm đến không.
- Nếu phu nhân đó nghe được tiếng sáo điều. Chỉ sợ muội không nghe được tiếng sáo điều mà thôi.
- Nếu như Cát Mộng Băng không đến thì cách duy nhất còn lại là phải dùng hạ sách đột nhập biệt trang để gặp muội ta.

Tiểu Huệ lắc đầu:

- Bao nhiêu cao thủ của Thần Phục bang canh gác, huynh sao đột nhập vào được.
- Điều hổ ly sơn.

Lời còn đọng trên miệng Trương Quảng thì hai gã cao thủ Thần Phục bang từ phía biệt trang xuất hiện. Họ tiến về phía Trương Quảng và Tiểu Huệ.

Trương Quảng nói:

- Tiểu Huệ... Thế là đạt được mục đích rồi.
- Huynh nghĩ họ đến để đón huynh vào biệt trang.
- Đúng.
- Nếu không đúng như huynh nghĩ.
- Đã chuẩn bị trước rồi thì làm gì không đúng được chứ. Hãy mở tấm lụa phủ chiếc màn cho ta.

Tiểu Huệ liền mở tấm lụa. Trên màn gỗ là sáu nén vàng ròng phần chiếu ánh trắng.

Nàng neoh mà nhìn những nén vàng ròng đó. Tiểu Huệ chưa kịp hỏi Trương Quảng thì hai gã cao thủ Thần Phục bang đã bước đến.

Gã có hàm râu quai nón, dáng lực lưỡng nhìn Trương Quảng nói:

- Gã nho sinh kia... Cánh điều đang phát ra tiếng sáo là của người à?
 Trương Quảng nhìn lại gã, trao lại ống chỉ cho Tiểu Huệ. Chàng ôm quyền nói:
 - Tiếng sáo điều của tại hạ làm kinh động đến tôn huynh.
 - Nương nương muốn biết cánh điều đó của ai.
 Trương Quảng già già nói:
 - Tất nhiên của tại hạ rồi.
 Y nhìn Trương Quảng từ đầu xuống chân.
 Thấy gã nhìn mình bằng ánh mắt dò xét, Trương Quảng gượng cười nói:
 - Các hạ lạ lắm ư.
 - Hãy theo ta vào gặp nương nương.
 - Tại hạ có tội à.
 - Có tội hay không nương nương sẽ phán xử.
 Trương Quảng vờ bối rối nói:
 - Nhị vị tôn huynh nhận lấy những nén vàng này xem như chút lòng của tại hạ mà nói
 dùm với nương nương một tiếng.
 Hai gã cao thủ Thần Phục bang nhìn nhau.
 Gã có hàm râu quai nón nhìn lại Trương Quảng.:
 - Được rồi... Nhưng nếu nương nương có quở trách thì người cũng ráng chịu đựng
 - Tại hạ biết phận mình.
 Thấy vẻ rồi rít của Trương Quảng, Tiểu Huệ phải cau mày nhăn mặt.
 Hai gã cao thủ Thần Phục bang quan sát Trương Quảng một lần nữa bằng ánh mắt dò
 xét rồi khẽ gật đầu.
 Gã có hàm râu quai nón gắt giọng nói::
 - Theo Củ Chuẩn ta.
 - Mời nhị vị tôn huynh dẫn đường...
 Củ Chuẩn lấy vôi những nén vàng cho vào ngực áo rồi quay lưng bước đi.
 Trương Quảng nhìn lại Tiểu Huệ:
 - Nàng hãy lo cuốn lại cánh điều, chuẩn bị để ta tặng cho Thần Phục bang chủ phu nhân.
 - Huynh lo phận của huynh đi.
 Trương Quảng mỉm cười.
 Nhìn Trương Quảng theo chân hai gã cao thủ Thần Phục bang, rồi Tiểu Huệ mới cuốn
 lại cánh sáo điều. Nàng vừa cuốn xong cánh sáo điều thì cảm nhận có ai đó bước đến sau
 lưng mình.
 - Đêm trăng thật đẹp, nghe tiếng sáo điều của cô nương tại hạ không sao ngủ được.
 Toàn thân Tiểu Huệ thoát lạnh giá khi giọng nói kia rót vào tai nàng. Mặc dù giọng nói
 kia thật trầm ấm thật nhu và đầy chất thiện cảm.

-- o O o --

Hồi 15

Đào Hoa Tặc

N

gười kia nói tiếp:

- Nếu cô nương thích thả điều dưới ánh trăng, tại hạ có một nơi rất đẹp có thể giúp cô nương vui trọn đêm nay với cánh điều tuyệt đẹp này.

Tiểu Huệ đổi giọng nhỏ nhẹ nói:

- Công tử hãy dẫn đường cho tôi.
- Kiến Văn xin mời tiểu thư.
- Kiến Văn công tử đi trước... Tôi sẽ theo sau.
- Tại hạ xin được bồi tiếp tiểu thư.

Giọng nói của Kiến Văn thật ấm, thật ấm như thể chuốc mật vào tai người nghe.

Giọng nói như thể có một sức truyền cảm khiến người nghe khó cưỡng lại được.

Tiểu Huệ nhỏ nhẹ nói:

- Kiến Văn công tử dẫn đường cho tôi nhưng đừng quay lại đó.

Kiến Văn cười khẩy một tiếng rồi nói:

- Sao tiểu thư không muốn cho tại hạ được nhìn nhân diện của cô nương.
- Tôi... Tôi... Tôi xấu lắm. Với lại hay e thẹn nữa.

Kiến Văn nhỏ giọng nói:

- Trong mắt của Kiến Văn, tiểu thư rất xinh đẹp. Có lẽ là một mỹ nhân mà Kiến Văn có thể gặp được trong mơ.

- Sao công tử có thể nói như vậy.

- Nhìn từ sau lưng, tiểu thư có vóc dáng của một tiểu thư khuê các. Tại hạ không dám nói ngoa, đi tìm trong cõi nhân sinh này cả một đời người cũng chưa chắc đã tìm ra một nữ nhân có vóc dáng thanh tao như cô nương.

- Công tử... Lời của công tử khiến tôi đỏ mặt rồi nè.

Kiến Văn cười khẩy rồi nói:

- Nữ nhân e lệ đó là bản chất mà trời ban cho những mỹ nữ.
- Tại hạ rất muốn được chiêm ngưỡng vẽ e lệ của cô nương.
- Ồ...tôi không muốn đâu.
- Vậy tại hạ xin được dẫn cô nương đến nơi của tại hạ.

Tiểu Huệ gật đầu:

- Công tử đi trước đi.

Kiến Văn chớp mắt, mỉm cười rồi bất ngờ nắm lấy tay Tiểu Huệ.

Tiểu Huệ buột miệng nói:

- Công tử...

Nàng thốt ra câu đó nhưng không rút tay lại.

Kiến Văn nhỏ nhẹ nói:

- Tại hạ mạn phép xin được dẫn tiểu thư đi.

- Tôi ngưỡng chừng lắm.

Kiến Văn mỉm cười không đáp lời nàng mà nhẹ kéo nàng bước theo gã. Kiến Văn đưa Tiểu Huệ đến một tòa biệt lầu nằm ven dòng "Tử hà". Mặc dù trăng rất sáng nhưng ánh sáng trăng không đủ xua bóng tối trong tòa biệt lầu đó.

Kiến Văn nhỏ nhẹ nói:

- Cô nương... Tại hạ sẽ đưa cô nương lên vọng nguyệt lầu, để cô nương ngắm trăng thả diều.

Tiểu Huệ khẽ gật đầu nghĩ thầm:

- "Kiến Văn.. Người định giở trò với ta chứ gì. Chẳng nào người nhận ra Tiểu Huệ, không biết người như thế nào đây?"

Tiểu Huệ theo chân Kiến Văn lên tầng thượng của tòa biệt lầu.

Gió ngoài dòng Tử hà thổi vào rào rào, đập vào xiêm y nàng. Kiến Văn bất ngờ quay lại với chủ đích nhìn chân diện Tiểu Huệ, nhưng nàng đã dùng ống tay áo che mặt lại.

Tiểu Huệ ôn nhu nói:

- Kiến Văn công tử đừng nhìn mặt tôi.

Kiến Văn cười khẩy rồi nói:

- Ở đây chỉ có tại hạ và nàng thôi. Đâu có đệ tam nhân thứ ba, nàng đâu cần phải che dấu chân diện của mình.

- Tôi xấu lắm.

Kiến Văn lắc đầu.

- Với tại hạ cô nương là người đẹp nhất...

Y nói rồi mỉm cười. Tiểu Huệ nhìn Chu Kiến Văn. Nụ cười mĩm hiện trên hai cánh môi mỏng của gã, một nụ cười thật quyến rũ.

Kiến Văn nắm tả thủ của nàng:

- Trăng đêm nay đẹp quá, đúng là một đêm trăng hữu tình dành cho những đôi tình nhân đang yêu nhau. Dưới ánh trăng này tâm hồn của người ta bỗng chốc trở nên cởi mở, và lãng mạng vô cùng Nàng có nhận ra điều đó không.

Tiểu Huệ gật đầu:

- Có nhưng...

Tiểu Huệ bỏ lửng câu nói giữa chừng, buột Kiến Văn phải hỏi.

- Nhưng sao.

- Tôi và Kiến Văn công tử là hai kẻ xa lạ.

Kiến Văn nhướn đôi chân mày lưỡi kiếm, cười phá lên.

Nghe gã cười, Tiểu Huệ buột miệng hỏi:

- Sao công tử cười.
- Tại hạ cười nàng đó.
- Tôi có gì đáng cười nào.
- Nàng thấy xa lạ nhưng ta thì chẳng thấy xa lạ chút nào. Ta ngỡ chúng mình đã biết thau từ lâu.

Câu nói này của Kiến Văn bất giác khiến trái tim của Tiểu Huệ đập mạnh trong lồng ngực.

Nàng miễn cưỡng nói:

- Tôi và Kiến Văn công tử chưa từng quen biết nhau.
- Đúng... Chúng ta chưa từng quen biết nhau. Nhưng ta và nàng hẳn là có duyên có phận ngay từ trong kiếp trước.

Y nhìn vào mắt Tiểu Huệ:

- Nên khi ta vừa gặp nàng, ta đã nhận ngay một thứ xúc cảm diệu kỳ. Một thứ xúc cảm mà không một ai có thể diễn tả bằng ngôn từ. Phải chăng đó chính là xúc cảm của tình yêu. Một tình yêu mà bấy lâu nay ta đi tìm.

Nghe câu nói này Tiểu Huệ muốn bật cười thành tiếng. Nàng nén tiếng cười vào trong mà nghĩ thầm:

- Những lời nói như vậy, người đã từng dùng với Tiểu Huệ rồi mà. Hẳn những lời nói đó đã hủy hoại bao nhiêu thiếu nữ trên đời này. Hôm Nay Tiểu Huệ không dạy người một bài học, không đày đọa người và tống tiễn người tới diêm chúa, ta sẽ tự hổ thẹn với bản thân mình".

Ý nghĩ đó trôi qua trong đầu nàng.

Tiểu Huệ nhỏ nhẹ nói:

- Công tử đang đi tìm một tình yêu.

Kiến Văn gật đầu:

- Phải... ta đang đi tìm một tình yêu. Nhưng tình yêu thì cứ trôi tuột đi như một chiếc bóng vô hình, mờ ảo mà Kiến Văn không sao bắt được nó.

- Công tử chưa từng có ý trung nhân sao. Công tử đừng lừa tôi đó. Dung diện của một mỹ nam tử và phong thái như công tử đây... Tôi tin công tử không thiếu nữ nhân mơ tưởng được nâng khăn sửa túi cho người.

Kiến Văn buông một tiếng thở dài nghe thật ảo não. Y khẽ lắc đầu nói:

- Tình yêu là cái gì đó rất thiêng liêng và quý vô cùng. Không phải ai đến với tại hạ cũng có tình yêu.

Nàng cướp lời gã:

- Nhưng đã có người yêu công tử.
- Có người yêu tại hạ... Kiến Văn không phủ nhận.

Y đặt tay vào ngực mình:

- Nhưng trái tim của tại hạ thì vẫn chai lì, băng giá với những tình yêu đó.

- Công tử không chọn được người mình yêu à.
- Ở...Có lẽ vậy. Với những nữ nhân đến với ta... Trái tim ta chưa rung cảm nói lời mình yêu. Nhưng khi gặp nàng... Tim ta bất giác đập rộn rã. Nó nói cho Kiến Văn biết nữ nhân ta đang đi tìm chính là nàng.

Tiểu Huệ nheo mày nghĩ thầm:

- Ở những câu nói này ta đã từng nghe người nói rồi."
- Công tử hẳn là người kén chọn.

Kiến Văn lắc đầu:

- Không đâu... Kiến Văn chỉ đi tìm người mình yêu của mình theo tiếng nói của trái tim thôi.

Y chấp tay sau lưng băng quơ nói tiếp:

- Nàng đã có ý trung nhân chưa.
- Có nhưng cũng không.

Đôi chân mày Kiến Văn nhíu lại:

- Sao có mà lại như không.
- Bởi vì người tôi yêu đã chạy theo những bóng sáng nữ nhân khác chính vì lẽ đó mà tôi mới tìm đến hoài hiệp qua cánh điều đêm.

Kiến Văn buông tiếng thở dài. Y nói:

- Nam nhân là như vậy đó. Cái gì trong tầm tay họ xem thường và chẳng bao giờ muốn giữ lấy nó. Cái gì ngoài tầm tay họ lại trân trọng và đeo đuổi. Khi đạt được mục đích rồi... Họ sẽ lại đi tìm những đóa hoa ngoài tầm tay.

- Công tử có phải là hạng nam nhân như vậy không.

Kiến Văn lắc đầu:

- Không không... tại hạ đâu phải là hạng nam nhân trêu hoa ghẹo nguyệt. Tại hạ biết trân trọng tình yêu mới đi tìm tình yêu cho mình.

Y buông tiếp một tiếng thở dài nữa:

- Với tại hạ... Tình yêu thật đáng trân trọng. Thật đáng quý nên mãi Kiến Văn là kẻ cô độc để đi tìm tình yêu của mình. Ta đi tìm mãi mãi, nhưng tình yêu thì cứ biến biệt.

- Công tử là người cô độc ư.
- Ta nghĩ vậy.

Y nhìn vào mắt nàng, bởi Tiểu Huệ đã dùng ống tay che nửa mặt dưới của mình.

Kiến Văn mỉm cười nói:

- Nàng có đôi mắt đẹp quá.
- Công tử chỉ khen chiếu lệ thôi.
- Ta khen thật đấy. Ta chưa từng thấy đôi mắt của ai đẹp như đôi mắt của nàng.
- Công tử khiến cho tôi hổ thẹn.
- Nàng có nghĩ vậy là điệu khúc khởi đầu của tình yêu không?
- Công tử sẽ nghĩ gì... và hành động gì.

Kiến Văn nắm lấy tả thủ nàng.

- Tình yêu là gì?

Tiểu Huệ lắc đầu:

- Tôi không biết nữa.. Tình yêu đối với tôi là cái gì đó rất mơ hồ.

- Nhưng với Kiến Văn nó rất hiện hữu. Nàng chính là tình yêu. Nàng hãy để cho ta trở thành kẻ tôn thờ nàng... Ta làm kẻ mà nàng đã từng yêu.

- Sao công tử lại nghĩ vậy.

Nắm bàn tay Tiểu Huệ, Kiến Văn ôn nhu nói:

- Một đời người có được bao nhiêu đâu.

Y từ từ thở ra rồi nói:

- Đời người như bóng cau qua cửa sổ, với tất cả những nỗi buồn phiền âu lo, và trần trở, sao ta không quẳng tất cả những muộn phiền âu lo kia đi để sống hưởng lạc, hưởng thụ với những gì trời đã ban cho ta.

Nàng nheo mày:

- Công tử nói vậy có ý gì?

Kiến Văn vuốt ve bàn tay nhỏ nhắn của Tiểu Huệ:

- Ý của ta là chúng ta đã chối bỏ tất cả những phiền toái, những ràng buộc tự mình tạo ra để sống với tình yêu đích thực của mình.

Nàng nhìn vào mắt Kiến Văn hỏi:

- Tình yêu đích thực là gì?

- Đó là sự hòa hợp của hai tâm hồn, của hai thể xác để tạo ra chất men nồng của tình yêu.

Y vừa nói vừa kéo Tiểu Huệ về phía mình.

Nàng không phản kháng lại hành động của Kiến Văn. Nhưng khi Kiến Văn toan gỡ tay nàng để nhìn chân diện thì Tiểu Huệ can lại.

- Công tử đừng nhìn mặt tôi.

Kiến Văn mỉm cười:

- Đến lúc này mà nàng không cho ta nhìn mặt mình ư.

- Ở... Chỉ cần công tử trả lời tôi một câu hỏi này thôi.... Tôi sẽ cho công tử nhìn mặt...

- Nàng hỏi đi.

- Công tử đã từng yêu... Đã từng gạt tình yêu của người nào chưa.

Kiến Văn phá lên cười. Y buông tay nàng từ tốn nói:

- Nàng nhìn ta xem... Có phải ta là kẻ gạt tình không nào. Có phải ta là một đào hoa tặc không nào.

- Tôi sợ bị gạt tình lắm. Những mỹ nam tử nói những lời đường mật đều là những đạo hoa tặc, vô tâm vô tình.

- Riêng Kiến Văn thì không. Kiến Văn không phải là một đạo hoa tặc, không phải là kẻ vô tâm, vô tình. Kiến Văn là kẻ tôn thờ tình yêu. Kẻ đi tìm tình yêu bằng tất cả sự chân thành của mình.

Y lại nắm tay nàng.

Tiểu Huệ hỏi:

- Công tử nói thật lòng mình không.

- Nếu được. Kiến Văn sẽ moi tim mình ra cho nàng thấy trái tim của ta như thế nào.

Tiểu Huệ lắc đầu:

- Trái tim chẳng nói được điều gì cả. Công tử thì lại chưa trả lời câu hỏi của tôi.

Kiến Văn cười mỉm. Nụ cười của y thật quyến rũ, như thể y muốn dùng nụ cười đó để chinh phục nàng. Nhìn Kiến Văn, Tiểu Huệ nghĩ thầm:

- Nếu trước đây Tiểu Huệ không biết được bộ mặt thật của người, hôm nay ta cũng khó mà tránh được lưới tình do tay người giăng ra để bẫy dục vọng".

Kiến Văn nói:

- Kiến Văn là kẻ tôn thờ tình yêu. Nên chỉ có thể là kẻ bị phụ tình. Ta sợ rồi đây nàng sẽ phụ ta.

- Công tử lại không trả lời thẳng vào câu hỏi của tôi rồi.

- Ở... Ta nói vậy mà nàng vẫn chưa tin ta sao?

- Công tử muốn tôi tin gì.

- Ta không phải là kẻ gạt tình.

- Thật không.

Kiến Văn gật đầu. Y vừa gật đầu vừa nói

- Có lẽ nàng chính là một phần tâm hồn và thể xác của ta... Ta yêu nàng.

- Tình yêu của công tử đến nhanh như thế à. Phàm tình yêu đến quá nhanh thì cũng sớm phai tàn đó.

Kiến Văn lắc đầu:

- Tình yêu này không phai tàn. Nó như tiếng sét thúc giục ta phải đến với nàng, để yêu nàng, và tôn thờ nàng.

- Công tử làm cho tôi xúc động. Nhưng tôi muốn biết công tử đã từng thốt những lời yêu đương này với ai chưa

Kiến Văn lắc đầu:

- Chưa bao giờ Kiến Văn thốt được những lời nói chân thành này.

Nàng nhìn thẳng vào mắt gã:

- Tôi nhìn thấy bóng dáng một nữ nhân trong đôi mắt của công tử.

Kiến Văn mỉm cười nói tiếp theo lời của Tiểu Huệ:

- Nữ nhân kia chính là nàng. Hẳn nàng cũng đã nhận ra lửa tình đang cháy trong ta.

- Lửa tình ư.

Kiến Văn gật đầu.

Tiểu Huệ bật cười.

Kiến Văn hỏi:

- Sao nàng cười.
- Tôi không thấy ngọn lửa tình nào cả.

Câu nói này của nàng khiến Kiến Văn thoát sững sờ. Tiểu Huệ nói tiếp:

- Tôi không thấy ngọn lửa tình trong ánh mắt của công tử nhưng lại nhận ra ngọn lửa khác.

Kiến Văn buột miệng nói:

- Đó là ngọn lửa gì.
- Lửa đục, lửa đục vọng

Kiến Văn ngửa mặt cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói:

- Nàng nói đúng rồi. Lửa đục, lửa đục chính là khởi đầu điệp khúc tình yêu. Nó sẽ hòa hợp ta và nàng.

Y nói xong bất ngờ ôm chầm lấy Tiểu Huệ. Nàng không kịp né tránh mà lọt vào vòng tay của Kiến Văn. Y ôm cứng lấy nàng.

- Ta sẽ yêu nàng, và nàng sẽ tiếp nhận tình yêu của ta.

Tiểu Huệ vẫn dùng ống tay áo che nửa phần diện dung của mình.

Nàng ngẩng lên nhìn gã nhỏ nhẹ nói:

- Vậy là tôi nói đúng.
- Nàng nói rất đúng.

- Công tử không có tình yêu mà chỉ có đục tình thôi. Những lời nói của công tử chỉ là những lời nói chót lưỡi đầu môi... Những lời nói gian trá của một kẻ chưa từng bao giờ nghĩ đến tình yêu. Chưa từng bao giờ nghĩ đến sự chân thành trong tình yêu và chỉ có mỗi một mục đích duy nhất là đục tình.

Những lời nói của nàng rót vào thính nhĩ Kiến Văn khiến gã thần thờ. Gã còn đang đờ đẫn bởi những câu nói đó thì nàng giở tay hất ra thối về sau một bộ.

- Công tử không biết tôi nhưng tôi thì biết công tử.

Đôi chân mày Kiến Văn nhíu lại:

- Nàng là ai?
- Người đã từng bị Kiến Văn phụ tình... Người đã từng bị công tử lừa gạt chiếm đoạt thân xác, và sau khi thỏa mãn đục tình thấp hèn thì quay bước phải bỏ lại sau lưng mình.

Nghe nàng thốt ra câu này, Chu Kiến Văn càng sững sốt hơn. Y buột miệng hỏi:

- Nàng là ai?... Ta chưa từng biết nàng.

Tiểu Huệ thả tay xuống.

Nhận ra chân diện nàng, Kiến Văn bất giác lui lại một bộ:

- Khả Tiểu Huệ.

Tiểu Huệ cười mỉm:

- Bây giờ thì chúng ta không lạ gì nhau nữa chứ?

Kiến Văn lúng túng và bối rối.

- Ta không ngờ là nàng.

- Nếu biết Tiểu Huệ... Hẳn Kiến Văn đâu nói ra những lời đường mật như vừa rồi.

Nàng buông tiếng thở dài vừa nói:

- Trước đây người cũng đã từng ban cho ta những lời đường mật đó. Những lời nói tình yêu đầy chất thơ và lãng mạn. Thậm chí những lời nói trước đây của người hay hơn bây giờ nữa. Nhưng khi người đã có được cái người muốn, đến khi hoa tàn, đến khi người chán chê thì người

Nàng cười một tràng nhìn lên Kiến Văn gần giọng nói tiếp.

- Người phải bỏ tất cả những lời nói đường mật hôm nào với Tiểu Huệ để ra đi. Ta đã quỳ xuống ôm chân người, cầu xin người đừng bỏ ta. Thế nhưng người cứ giũ bỏ bằng một lời nói... Người còn nhớ lời nói đó không.

- Ở...Tiểu Huệ... Ta... Ta không nhớ mình nói gì.

Tiểu Huệ nhếch môi cười già lã rồi nói:

- Người muốn Tiểu Huệ ta nhắc lại không.

Kiến Văn gật đầu:

- Nàng hãy nói cho huynh biết. Ta đã nói gì?

- Người chỉ nói ta chỉ là một đóa hoa trong bước đường người đi qua. Đóa hoa Tiểu Huệ người đã hưởng thụ rồi, và chẳng còn gì để người bận tâm đến nữa.

- Kiến Văn có nói như vậy không.

- Chẳng lẽ ta ngậm máu phun vào người sao. Những gì người ban cho Tiểu Huệ... Những gì người đã làm... Tạo ra trong ta một chữ "Hận". Hận thù này ta không bao giờ quên. Ta thề trong kiếp này không yêu người nào nữa, và sẽ tìm người nếu có cơ may gặp lại kẻ bạc tình Chu Kiến Văn.

Nàng chìa hai bàn tay đến trước:

- Đôi tay ta đã lấy mạng người.

Kiến Văn nhìn nàng ôn nhu nói:

- Nàng muốn giết ta à?

- Đúng ông trời run rủi thế nào lại cho ta gặp người ở đây. Có lẽ ta và người đúng là kẻ có duyên có phận.

Nàng cười khẩy rồi nói:

- Giang hồ mệnh mông, người tưởng rằng sẽ không bao giờ gặp lại Tiểu Huệ, nhưng người có biết đâu, những kẻ hữu duyên thì thường gặp nhau lắm.

Kiến Văn nhếch môi cười mỉm rồi:

- Nàng định lấy mạng Chu Kiến Văn thật ư?

- Người nói nói rất đúng ý của ta rồi đó.

- Kiến Văn nghĩ nàng khó thực hiện được lời nói của mình đó.

- Sao lại không thực hiện được chứ.

Kiến Văn hừ nhạt, rồi nói:

- Ta nghĩ nàng đang nằm mơ.
- Để xem ta mơ hay là thật.

Tiểu Huệ vừa nói vừa xà mình tới. Tả thủ dụng chưởng, hữu thủ dụng chỉ chia làm hai đường thượng và hạ công trực diện Chu Kiến Văn.

Gã chớp thấy Tiểu Huệ công mình buột miệng nói:

- Ý... Nàng đã có võ công.
- Người biết thì đã muộn rồi.

Lời nói còn đọng trên hai cánh môi Tiểu Huệ thì chưởng của nàng đã vô đến Trung đẳng, còn chỉ thì điểm vào yết hầu Kiến Văn nhanh không thể tưởng.

Kiến Văn hốt hoảng lách bộ né tránh.

Gã phản xạ nhanh nhưng chỉ kịp tránh được chưởng ảnh của nàng, còn đạo chỉ thì đã chớp đến yết hầu gã rồi.

Đạo chỉ pháp của Tiểu Huệ chạm đến yết hầu Kiến Văn. Gã biến sắc hốt hoảng nói:

- Ta chết.

Lời nói thẳng thốt và hải hùng của Kiến Văn chẳng biết tác động thế nào đến Tiểu Huệ mà bất giác nàng không hạ tử chiêu lấy mạng gã. Chỉ pháp của nàng vừa chạm đến yết hầu Kiến Văn thì dừng lại.

Tiểu Huệ nhìn thẳng vào mắt gã:

- Kiến Văn... Bây giờ ngươi nghĩ sao. Mơ hay là thật. Chỉ cần Tiểu Huệ nhả kinh khí, mạng ngươi sẽ chu du địa phủ.

Kiến Văn nhìn vào mắt nàng:

- Kiến Văn biết.
- Người chịu phận số của ngươi rồi chứ. Người chết không ân hận chứ.

Buông tiếng thở dài, Kiến Văn nói:

- Ta chết không ân hận... Kiến Văn đã gạt tình của nàng. Kiến Văn thật đáng chết... Và chỉ có cái chết mới chuộc hết tội lỗi của ta đã gieo cho Tiểu Huệ mà thôi. Nhưng trước khi chết Kiến Văn cầu xin Tiểu Huệ một điều.

Tiểu Huệ gật đầu:

- Được ta cho ngươi ân huệ sau cùng.

- Kiến Văn chẳng van xin vì gì cả... Mà chỉ muốn được hành đại lễ trước mũi hài nàng. cầu mong sự tha thứ của nàng. Có như vậy Kiến Văn mới nhắm mắt đi được.

Y nói xong chẳng cần Tiểu Huệ cho hay không mà lại quỳ ngay dưới chân nàng.

Tiểu Huệ thần thờ với hành động của Kiến Văn, nàng ngập ngừng.

- Kiến Văn... sao ngươi không đòi hỏi đặc ân gì khác mà chỉ muốn hành đại lễ.

Gã ngẩng lên nhìn nàng:

- Có như vậy Kiến Văn mới chuộc được tội lỗi đối với nàng. Có như vậy Kiến Văn mới có thể nhắm mắt ra đi mà trút bỏ được những gì ta đã ôm ấp vào lòng, đã ân hận bấy lâu nay.

Tiểu Huệ lắc đầu nói:

- Ta không tin vào những lời nói của người đầu.

- Tiểu Huệ....Kiến Văn cầu xin nàng một lần tin vào Kiến Văn. Những gì ta đã gieo vào nàng, đã trở thành niềm ân hận khôn tả của ta. Đẳng nào thì Kiến Văn cũng phải chết. Chết bởi tay của Kha Tiểu Huệ.

Gã gương cười:

- Ta chết không một chút luyến tiếc, không một chút ân hận... Chỉ cầu xin nàng tin ta lần này... Tin vào những lời của Kiến Văn trước khi nàng hạ thủ.

Kiến Văn nói nhưng mắt thì vẫn chăm chăm vào ngọc thủ của Tiểu Huệ.

Hắn nói xong buông một tiếng thở dài, rồi sục lay nàng một lay. Y vừa hành lễ vừa nói.

- Lay thứ nhất. Kiến Văn xin được tạ tình với nàng.

Y ngẩng lên nhìn Tiểu Huệ nhưng không quên liếc quan sát ngọc thủ của nàng. Chưởng và chỉ pháp của Tiểu Huệ vẫn hươm trên đỉnh đầu Kiến Văn.

Kiến Văn nhu hòa nói:

- Tiểu Huệ... Nàng nhận lời tạ tình của ta chứ.

Những lời nói và hành động của Kiến Văn khiến cho tim Tiểu Huệ đập rộn rã trong lồng ngực. Nàng nhìn hắn chăm chăm nghĩ thầm trong đầu:

- Người đã biết tội lỗi của mình gây ra cho Tiểu Huệ rồi ư? Người đã biết ân hận rồi ư?

Ý niệm đó trôi qua trong đầu Tiểu Huệ. Nàng bất giác không dần được niềm thương cảm và buông một tiếng thở dài. Kiến Văn nghe tiếng thở dài của nàng, cúi đầu nhìn xuống. Y nhỏ nhẹ nói:

- Lay thứ hai, Kiến Văn mong nàng nhận lay mà quên kẻ bạc tình vô tâm, quên đi những hoài niệm của Kiến Văn và nàng. Quên đi tất cả, quên đi hận thù để được sống cuộc sống vui vẻ trong thời gian còn lại.

Hắn nói dứt câu liền hành lễ lay Tiểu Huệ.

Kiến Văn hành lễ xong ngẩng lên nhìn. Đôi ty nhân đầy uất hận của Tiểu Huệ đã dịu xuống. Cùng với sự thay đổi trên ánh mắt, ngọc thủ của nàng nổi lỏng ra.

Tiểu Huệ nói:

- Kiến Văn... người đã biết ân hận rồi sao?

Kiến Văn gật đầu:

- Kiến Văn đã gieo biết bao đau khổ cho nàng. Kiến Văn cũng đã làm biết bao nhiêu điều xấu xa với những nữ nhân khác. Nhưng niềm ân hận nhất chính là những điều xấu mà Kiến Văn đã gieo cho nàng...

Y buông tiếng thở dài lắc đầu nói tiếp:

- Ta thể sẽ không yêu nữ nhân nào nữa... ta sẽ sống vì dục vọng mà hất hủi Tiểu Huệ thì mãi mãi ta chỉ sống vì dục vọng mà thôi. Còn tình yêu Kiến Văn chỉ dành cho một người. Người đó chính là Khả Tiểu Huệ

Câu nói này của Kiến Văn càng khiến tim Tiểu Huệ đập rộn rã hơn, cùng với những nhịp đập đầy xúc động đó nàng bất giác thương cảm và chấp nhận một sự hoan hỷ lạ lẫm len lén xâm nhập vào tâm tưởng mình.

Tiểu Huệ buông tiếng thở dài:

- Kiến Văn sao người lại muốn sống một cuộc sống đời bại như vậy.

- Tiểu Huệ... Bởi vì ta quá yêu nàng. Khi ta quá yêu thì ta trở thành một kẻ hoài nghi. Hoài nghi tình yêu. Chính sự hoài nghi đó thôi thúc Kiến Văn phải sống cho mình. Sống đời bại để mình phụ tình người chứ không để người phụ tình mình.

- Sống với mục đích đó, Kiến Văn được gì?

Gã gục đầu nhìn xuống:

- Kiến Văn tự cho mình là Cô Độc Nhân để đi tìm tình yêu. Nhưng chẳng bao giờ có tình yêu. Chẳng bao giờ tìm được người tri kỷ và cuối cùng thì phải nhận lãnh một cái chết thì chính tay người mình yêu đầu tiên. Chết vào tay nàng.

Câu nói này của Kiến Văn khiến Tiểu Huệ xúc động cực kỳ đến độ lệ tràn ra khóe mắt. Nàng nhẹ buông tiếng thở dài với tất cả sự ngao ngán.

Tiểu Huệ lắc đầu nói:

- Kiến Văn. Sao người không van xin Tiểu Huệ để cho người một cái mạng. Chỉ cần người thề độc... Hứa với ta từ bỏ thói đạo hoa tặc, từ bỏ thói giở nguyệt treu hoa, đừng làm hại bất cứ nữ nhân nào nữa. Tiểu Huệ tha mạng cho người.

Nàng vừa nói vừa điểm chỉ vào đại huyệt Bách Hội của Kiến Văn gay gắt nói tiếp:

- Kiến Văn.... Người thề độc đi... Tiểu Huệ sẽ tha chết cho người. Người thề đi.

Kiến Văn vừa cảm nhận chỉ pháp của nàng chạm vào đại huyệt Bách Hội, toàn thân gã nổi đầy gai ốc, xương sống thì gay lạnh giá buốt. Nghe những lời Tiểu Huệ thốt ra hẳn càng có cảm giác lưỡi hái từ thần đặt vào cổ mình.

Kiến Văn từ từ ngẩng lên nhìn nàng.

Hắn vẫn im lặng.

Tiểu Huệ chiếu đôi nhãn ướt lệ tình uất hận vào mắt gã.

Nàng sẵn giọng nói:

- Ta muốn nghe lời thề độc của người.

Kiến Văn vẫn im lặng nhìn vào mắt nàng: Y đã nhận ra màn lệ tình trong đáy mắt Tiểu Huệ.

Gã nghĩ thầm:

"Tiểu Huệ đã khóc. Tất nàng ta vẫn còn yêu mình Vẫn còn nghĩ đến mình. Ắ đang muốn dồn tất cả sự phẫn nộ vào sát chiêu nhưng hoài tình đã khiến ả chùng tay".

Ý nghĩ đó lướt qua đầu Kiến Văn. Y từ từ nhắm mắt lại để cố rặn ra hai giọt nước mắt.

Tiểu Huệ thấy nước mắt của Kiến Văn càng chao lòng hơn nữa. Nàng trầm giọng nói:

- Sao người khóc.

Kiến Văn từ từ cúi mặt nhìn xuống.

Y nghĩ thầm:

"Nàng vẫn còn yêu ta... Nàng vẫn còn tơ tưởng đến ta. Ta sẽ không chết. Mà người chết chính là nàng".

Ý niệm đó trôi qua đầu gã, Kiến Văn giả giọng ôn nhu nói:

- Tiểu Huệ... Ta không xin nàng tha mạng cho ta. Những gì ta đã gây ra cho nàng, đều là những tội đáng chết cả. Ta lại rất muốn chết bởi tay nàng. Một kẻ hoài nghi tình yêu như Chu Kiến Văn chết được rồi. Ta chỉ biết mình không có được trăm cái mạng để nàng hủy diệt để nàng thỏa mãn cơn phần uất này.

Gã ngẩng lên. Nước mắt của Kiến Văn giờ đây ràn rụa trông thật thương tâm.

Gã nhỏ giọng nói:

- Ta xin được hành đại lễ thứ ba để cầu mong nàng xá tội, để chúc phúc cho nàng sớm quên Chu Kiến Văn, mà sớm có được một tình lang như ý, như nguyện.

Lời nói và hành động của Kiến Văn khiến Tiểu Huệ nấc nghẹn.

Nàng phải cắn răng vào môi để không bật ra tiếng nghẹn ngào đó.

Tiểu Huệ nhìn Kiến Văn nói:

- Sao người lại không thể độc với ta chứ.

- Kiến Văn chỉ muốn chết trong tay nàng để mãi mãi là cô độc nhân.

Kiến Văn nói nhưng không ngẩng đầu lên mà úp mặt vào mũi hài của Tiểu Huệ.

Hành động của gã, Tiểu Huệ phải buông tiếng thở dài. Nàng nghĩ ngợi bôn quơ rồi bất giác rút chỉ pháp lại gần giọng nói:

- Kiến Văn... người muốn chết nhưng Khả Tiểu Huệ sẽ không giết người. Giết người chỉ khiến tay ta dơ bẩn mà thôi. Ta cho người sống nhưng đừng bao giờ cho ta thấy mặt người lần nữa.

Nàng gay gắt nói tiếp:

- Người nghe chứ... Đừng bao giờ cho Khả Tiểu Huệ thấy mặt người lần thứ hai.

Nàng nói dứt câu quay bước.

Chính lúc đó Kiến Văn mới bất ngờ xuất thủ. Y bật đứng lên vung chỉ điểm vào tịnh huyết sau lưng nàng.

Thủ pháp phóng chỉ của Kiến Văn cực kỳ chuẩn xác và bất ngờ khiến Tiểu Huệ gần như không có phản xạ gì ứng phó.

Nàng chỉ kịp thốt lên:

- Người!

-- o O o --

Hồi 15

Độc Nhân

- Sao nàng ngu ngơ thế nhỉ.

Kiến Văn vừa nói vừa bước đến trước mặt Tiểu Huệ. Y đặt tay lên vai nàng, nhường mày nói:

- Nàng tưởng ta thốt ra những lời nói đó là những lời nói thật tâm của mình ư.

Y lắc đầu:

- Nàng nghĩ vậy là sai rồi. Ta chẳng bao giờ thành thật với ai cả. Những lời nói của ta đều là những lời nói chót lưỡi đầu môi thôi. Và chỉ chờ cơ hội, cơ hội như thế này.

Nàng nhìn thẳng vào mặt Kiến Văn:

- Kiến Văn... Người giả hoạt như thế. Bỉ ố như thế là cùng rồi.

- Nàng đã biết ta bỉ ố rồi. Nàng đã biết ta là kẻ bạc tình vô tâm. Nàng đã biết tất cả

Y cười khẩy rồi nói tiếp:

- Thậm chí nàng đã từng trao thân cho ta trong sự cuồng nhiệt lửa tình. Còn gì mà nàng không biết chứ.

Kiến Văn chấp tay sau lưng.

Tiểu Huệ nhìn chằm chằm vào mặt gã:

- Giờ thì người đã đạt được cơ hội rồi. Người định làm gì ta nào?

Kiến Văn mỉm cười. Lần này nụ cười trên hai cánh môi của gã không còn nét quyến rũ nữa, mà thay vào đó là những nét gian trá, và tàn nhẫn.

Nụ cười đó tắt, thì Kiến Văn gần giọng nói:

- Nàng hận tình và muốn lấy mạng Chu Kiến Văn. Ta biết nàng hận ta lắm. Nhưng phàm người nào hận tình thì càng bị chữ tình chi phối và khống chế. Nàng càng hận ta bao nhiêu thì càng yêu ta bấy nhiêu.

Tiểu Huệ nạt ngang:

- Kiến Văn... Người lầm rồi. Ta chẳng còn yêu người đâu. Mà trong ta chỉ căm hận một kẻ đầy dục vọng như người thôi.

Nàng hừ nhạt rồi nói tiếp:

- Ta đã có ý trung quân rồi.

Đôi chân mày của Kiến Văn nhướng lên:

- Ý trung quân...

Y cười khẩy nói tiếp:

- Ý trung quân của nàng là ai nào?

- Người hỏi để làm gì?

Kiến Văn xoa hai bàn tay vào nhau, y tự thị nói:

- Kiến Văn vốn tự hào cho mình là một trang mỹ nam tử, chẳng thua gì Phan An hay Tống Ngọc, ta muốn biết để xem mặt ý trung quân của nàng coi có được những nét thanh cao mỹ tú như Chu Kiến Văn này không.

- Chàng hơn người rất nhiều.

Mặt gã sa sầm gất giọng nói

- Ai nào?

- Trương Quảng.

- Trương Quảng, Kiến Văn chưa từng nghe nói tới gã xúc sinh này. Nhưng thế nào ta cũng gặp gã.

Kiến Văn vừa nói vừa đặt tay vào xiêm y của Tiểu Huệ.

Tiểu Huệ trừng mắt nhìn gã:

- Người định làm gì thế?

- Nàng còn hỏi nữa... Đã lâu lắm rồi, ta và nàng không ân ái với nhau. Nay trong đêm này, Kiến Văn và nàng sẽ ôn lại những gì trong hoài kỷ. Những khoảnh khắc khoái lạc trước đây mà ta và nàng đã từng có với nhau.

Tiểu Huệ trừng mắt mở to hết cỡ:

- Người...

Nàng nghiêng răng rít giọng nói:

- Tiểu Huệ và người đâu còn chút tình yêu nào mà tìm lại hoài kỷ chứ.

Kiến Văn ngửa mặt cười khẩy rồi nói:

- Kiến Văn ta đâu cần đến tình yêu chứ... Ta chỉ cần cảm giác khoái lạc mà thôi

Y nương mày nhìn Tiểu Huệ:

- Nàng đừng nhìn ta bằng ánh mắt sòng sọc như vậy. Thì ra nàng vẫn còn yêu ta mà tự dối lòng mình thôi. Nếu nàng không còn tơ tưởng đến ta thì đã tước mạng sống của Chu Kiến Văn rồi. Nhưng nàng đã không nỡ xuống tay.

Tiểu Huệ nghiêng răng nói:

- Tiểu Huệ tiếc vì đã để những lời nói của người làm chùng tay.

Kiến Văn cười vang rồi nói:

- Nàng hiểu thì đã muộn rồi. Giờ thì ta, là kẻ quyết định chứ không phải là nàng. Mỗi người chỉ có một cơ hội thôi. Nhưng bỏ qua cơ hội đó có tiếc thì cũng đã muộn.

Hắn ghé miệng vào tay nàng:

- Đừng giận hờn như thế, nàng sẽ mất đi vẻ đẹp kiều sa mà trước đây ta từng ngắm nhìn nó đó.

Gã nói dứt câu đưa tay giựt mạnh một cái:

- Soạt!

Xiêm y của Tiểu Huệ bị Kiến Văn xé toạt ra thành hai mảnh phơi chiếc yếm hồng bên bên trong ra trước mặt gã.

Nàng rít giọng nói:

- Kiến Văn người..

Kiến Văn nhìn Tiểu Huệ:

- Sao nàng lại bối rối như thế... Trước đây ta đã từng gần gũi nhau mà... Ta và nàng đâu có gì xa lạ nào... Chúng ta đã từng có khoảnh khắc ái ân cuồng nhiệt. Những khoảnh khắc kết đọng mà nàng đã phải thốt ra những tiếng yêu đương ngọt lịm lỗ tai Kiến Văn kia mà.

Tiểu Huệ rít giọng nói:

- Trước đây khác, bây giờ khác. Tiểu Huệ có thể cho thân xác này bất cứ ai nhưng với người thì không... nhứt định không. Vì Chu Kiến Văn... Ta chỉ muốn lấy mạng mà thôi.

- Ô... Nàng thật thù ta như vậy à.

- Đúng... Tiểu Huệ hận người.

- Hận thì cũng thế thôi. Nàng càng hận ta. Ta càng thích thú vô cùng.

Y vừa nói vừa lần tay cởi chiếc yếm hồng trên người nàng.

Tiểu Huệ nhìn Kiến Văn bằng con mắt đầy thù hận, và uất hận.

Nàng găng giọng nói:

- Người có nghĩ đến hậu quả của đêm nay không.

- Hậu quả như thế nào? Nàng lóc thịt, nạo xương Chu Kiến Văn chứ gì?

- Đúng... Tiểu Huệ sẽ lóc thịt lột da người đó.

Kiến Văn ngửa mặt cười. Y nhìn vầng trăng đầy trên cao nói:

- Nếu ông trăng kia biết nghe và biết nói tất sẽ quả mắng nàng. Sao nàng ngu muội như thế. Không biết tận hưởng những lạc thú nơi trần gian mà chỉ biết có thù không vậy.

Y vừa nói vừa đặt cả hai bàn tay vào đôi nhũ hoa căng trào nhựa sống của Tiểu Huệ.

Sắc diện của nàng đỏ rần như thể bị tạt cả một chảo dầu sôi.

Kiến Văn vuốt ve mơn trớn đôi gò bồng đảo của Tiểu Huệ vừa nói.

- Đã lâu rồi hoa lại nở... Hoa nở lần thứ hai đẹp hơn hẳn thứ nhất.

Tiểu Huệ gắt giọng quát:

- Buông tay ra.

- Nàng đâu có quyền lệnh cho ta nữa. Chỉ có Kiến Văn lệnh cho nàng thôi. Bây giờ nàng là vật sở hữu của Chu Kiến Văn mà.

- Người sẽ hối hận về chuyện này.

- Kiến Văn làm chuyện gì cũng chẳng biết hối hận đâu. Nhứt là những chuyện tình khoái lạc như thế này.

Gã vừa nói vừa vuốt hữu thủ dọc theo người nàng, lần xuống dãy lỵ. Y nhìn vào mắt Tiểu Huệ:

- Nàng vẫn nhận ra cảm giác hôm nào giữa ta và nàng chứ.

Tiểu Huệ gắt giọng nạt.

- Bỏ ỏi, đê tiện.

Kiến Văn nheo mày.

- Sao nàng thay đổi nhanh thế nhỉ.. Không biết gã Trương Quảng kia có gì mà nàng lại hờn giận ta như vậy...

Kiến Văn vừa nói vừa giựt mạnh sợi dây lưng thắt ngang vòng tiểu yêu của Tiểu Huệ. Chiếc váy bằng lụa Hàn Châu trôi tuột xuống gót chân nàng.

Mặt Tiểu Huệ đánh hắt lại, nàng gay gắt nói:

- Kiến Văn. Ta sẽ giết ngươi bằng tất cả những cực hình có trên đời này.

- Đến lúc đó ta mới biết nàng có giết được ta không, nhưng bây giờ thì ta chẳng bao giờ bỏ quan cơ hội này. Không chừng nàng có được cơ hội thứ hai thì lại không nỗ xuống tay như vừa rồi.

Gã nói xong áp môi vào má nàng, thủ thủ nói tiếp:

- Nàng chẳng có cơ hội lấy mạng ta nữa đâu... Do đó hãy nên chịu theo ta.. Yêu trong khoảng khắc đầy tình này.

Gã vừa nói vừa lòn tay sau tiểu yêu nàng, rồi bế lên, đặt Tiểu Huệ nằm dài dưới sàn gạch.

Kiến Văn tự bỏ trang phục gã, rồi ngồi xuống bên cạnh Tiểu Huệ.

Hắn vuốt ve mơn trớn thân thể nàng bằng những động tác thô bạo và đầy dục tính.

Hai hàm răng nàng nghiến chặt lại bởi những thao tác dâm tặc của đạo hoa tặc Chu Kiến Văn. Mồ hôi bất giác tuông đầm mặt Tiểu Huệ.

Nàng nghĩ thầm trong đầu.

"Tiểu Huệ... Tại sao ngươi quên lời nói của Trương Quảng huynh. Tại sao ngươi chùng tay với tên vô tâm vô tính, vô tình này. Đúng ra ngươi phải giết hắn".

Trong khi nàng nghĩ thì Kiến Văn trường lên người nàng.

Tiểu Huệ nhắm mắt lại rít giọng gắt lên:

- Ngươi.

Thời gian trôi qua thật nhanh. Và Tiểu Huệ cảm nhận động lại trong tâm tưởng mình là sự tởm lợm cả ô ếu cùng cực.

Kiến Văn vận lại phục trang, nàng hừ nhạt một tiếng

Gã rít giọng nói:

- Ta không ngờ nàng lại lạnh nhạt như vậy... Kiến Văn ta thề sẽ lột da xẻ thịt gã Trương Quảng xúc sinh đã biến nàng thành kẻ lạnh nhạt với Chu Kiến Văn.

Nằm dài dưới sàn gạch, Tiểu Huệ nhìn Kiến Văn bằng ánh mắt đầy phần uất căm thù.

Kiến Văn cười nhếch môi nói:

- Đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó... Ánh mắt đó không đẹp đâu. Nếu nàng giữ ánh mắt đó xuống địa tuyến thì chẳng có con ma nào, nam nhân nào dám bước đến gần nàng, cho dù nàng có được ông trời ban tặng cho một thân thể cân đối và quyến rũ.

Kiến Văn nói rồi ngồi xuống bên Tiểu Huệ:

- Nàng hiểu ý câu nói của ta chứ.

- Ngươi định giết Tiểu Huệ ư?

Kiến Văn thản nhiên gật đầu.

- Ta sẽ giết nàng. Ta sẽ không chùng tay như nàng đâu.

- Người sợ ta sẽ tìm giết người.

- Không sai. Nàng đã bỏ lỡ cơ hội thuộc về nàng, nhưng còn Kiến Văn thì không. Ta không bao giờ bỏ qua cơ hội thuộc về ta.

Y vừa nói vừa thọc trảo công vào yết hầu Tiểu Huệ. Nụ cười mỉm hiện lên hai cánh môi mỏng của Chu Kiến Văn.

Tiểu Huệ nhìn hấn nói:

- Người tàn nhẫn như vậy là cùng.

- Ta mong kiếp sau sẽ gặp lại nàng. Khi xuống a tỳ rồi, mong rằng nàng sớm quên tình yêu của Chu Kiến Văn.

Nước mắt trào ra khóe mắt Tiểu Huệ.

Lần này nàng khóc không phải vì sự xúc động, mà khóc vì hận mình. Khóc vì sự uất hận và lòng căm thù trước kẻ bội tình vô tâm.

Kiến Văn lắc đầu nói:

- Ngày này năm sau... Kiến Văn sẽ cúng tổ cho vong linh nàng.

Gã nói xong toan bóp chặt trảo công kết liễu mạng sống của Khả Tiểu Huệ thì có tiếng tăng hắng sau lưng gã.

Kiến Văn nghe tiếng tăng hắng liền quay ngoắc lại.

Một lão nhân với thân hình gầy đét như cây củi mục, bốc ra mùi hôi hám xuất hiện.

Vừa thấy lão nhân đó Kiến Văn quên hấn ngay Tiểu Huệ mà soay sụp lại như tể sao.

- Kiến Văn tham kiến sư tôn.

Lão nhân bước đến bên Kiến Văn, rồi đưa mắt nhìn Tiểu Huệ trong tình trạng lỏa thể nằm duỗi dài dưới sàn gạch.

Lão nhân chau mày gắt giọng nói:

- Tên tiểu tử này. Người làm gì vậy?

Kiến Văn sụp lại rồi rít nói.

- Sư tôn... Đệ tử thấy đêm nay trăng đẹp nên cao hứng ra ngoài tìm đóa hoa biết nói này về đây để chuẩn bị dâng tặng lên sư tôn.

Lão nhân nhí Kiến Văn:

- Tiểu tử thúì... Người nói thật tâm người đó chứ.

- Với tôn sư đệ tử luôn thành kính không dám ngoa ngôn hồ đồ trước mặt người.

Hừ nhạt một tiếng, lão già nói:

- Biết phận mình như thế là tốt. Nếu không biết phận mình cho dù lão Độc Cầu Bá Tuyệt này có ưu ái người đến mấy cũng sẽ hủy xương cốt người.

Lão già giọng nói tiếp:

- Đứng lên đi.

Được phép của Cầu Bá Tuyệt, Kiến Văn mới dám đứng lên, nhưng vẫn cúi gằm mặt khom lưng trong thật là thành kính.

Kiến Văn lí nhí nói:

- Lòng thành của đệ tử mong sư tôn chứng giám.

Cầu Bá Tuyệt lão độc khẽ vuốt râu gật đầu, rồi lấy một hoàn dược đặt vào tay Kiến Văn:

- Sư tôn thưởng cho người đó.

Kiến Văn khúm núm đón lấy hoàn dược nói:

- Sư đồ đa tạ sư tôn.

- Nhận rồi thì đi đi.

Kiến Văn hơi bối rối một chút rồi miễn cưỡng nói:

- Sư tôn... Sau khi người hưởng thụ rồi hãy...

Cầu Bá Tuyệt nhướng mày nhìn Kiến Văn:

- Tiểu tử... Cầu lão độc là sư tôn của người hay người là sư tôn của lão nào?

- Sư đồ biết phận của mình.

Kiến Văn nói rồi cúi nhanh, rồi gian thương lầu vọng nguyệt.

Lão độc Cầu Bá Tuyệt ngồi xuống bên Tiểu Huệ. ánh mắt sáng ngời sòng sọc của gã chiếu vào thân thể nàng.

Nhận được ánh mắt sòng sọc của lão Cầu Bá Tuyệt bất giác xương sống Tiểu Huệ lạnh ngắt.

Lão Cầu Bá Tuyệt vuốt râu khẽ gật đầu nói:

- Gã tiểu tử thói Kiến Văn này cũng khéo chọn mỹ nữ cống nạp cho lão độc.

Tiểu Huệ nói:

- Lão độc... Tiểu nữ không phải là kiểu nữ gái lầu xanh đâu.

Lão nhướng mày:

- Thế thì tốt quá.

Nàng chau mày:

- Lão định làm gì Tiểu Huệ

Lão độc toét miệng cười rồi nói:

- Lão phu sẽ cho nàng dùng một hoàn dược Hủy cốt tán... sau đó bắt nàng phải hầu hạ lão phu. Nếu như nàng muốn sống mà không đau đớn thì phải ngoan ngoãn nghe theo lão phu. Bằng như muốn sống không cần chết thì cứ làm theo ý của nàng.

Lão nói rồi lấy một hoàn dược bóp miệng Tiểu Huệ cho vào. Lão chỉ vỗ nhẹ một chưởng vào lưng nàng, hoàn dược trôi ngay xuống đan điền Tiểu Huệ.

Tiểu Huệ biến sắc nói:-

- Lão cho ta uống gì?

- Hủy cốt tán.

- Tại sao lão làm vậy?

- Lão làm vậy vì lão muốn nàng giống như tên tiểu tử Chu Kiến Văn kia. Khi nghe tiếng tiêu của lão Độc Cầu Bá Tuyệt thì phải đến ngay để hầu hạ lão.

Lão lấy chiếc tiêu nhỏ đưa lên miệng thổi. Những âm thanh te te quái gở phát ra. Ngay lập tức Tiểu Huệ có cảm tưởng như có dòi bọ xuất hiện trong xương sống mình.

Mặc dù bị điểm vô tình huyết nhưng cái đau khủng khiếp khiến cho đại huyết của nàng giải khai ngay lập tức. Nàng chồm lên lăn lộn và gào thét:

- Đau quá! Đừng đừng... Tiểu Huệ chết mất.

Lão độc ngưng tiếng tiêu:

- Bây giờ nàng hiểu lời nói của lão độc rồi chứ.

Mồ hôi tuông ra ướt đầm mình mẩy Tiểu Huệ. Nàng gượng gãi đầu.

- Tiện nữ hiểu rồi.

- Tốt.. hiểu thì phải ngoan ngoãn đó.

Lão ngoắc Tiểu Huệ đến bên lão.

Nàng bước đến bên lão Độc Cầu Bá Tuyệt. Lão nhìn nàng từ đầu đến chân:

- Đẹp lắm... Từ lâu lão Độc đã có ý tìm một mỹ nữ như nàng. Nếu sau này, nàng làm cho ta vừa ý, ta sẽ truyền sở học tuyệt công Độc chưởng cho nàng.

Tiểu Huệ cúi gầm mặt xuống, nàng lí nhí nói:

- Tiểu Huệ sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời lão trượng nhưng Tiểu Huệ cầu xin một điều...

- Cầu xin điều gì?

- Giết Chu Kiến Văn.

Lão độc ngửa mặt cười khàn khách.

Lão đặt tay lên vai nàng.

- Giết tên tiểu tử Chu Kiến Văn kia thì khó khăn gì. Thậm chí còn dễ hơn lấy đồ trong túi nữa. Khi nào lão phu truyền độc chưởng cho nàng. Nàng muốn giết gã lúc nào cũng được. Hay nàng muốn lão phu lấy mạng tiểu tử kia dùm nàng.

Tiểu Huệ lắc đầu.

- Tự tay Tiểu Huệ giết hắn.

Lão độc gật đầu:

- Được nhưng không phải lúc này...

Tiểu Huệ buông tiếng thở dài nhìn lão.

Cầu Bá Tuyệt nói:

- Tiểu tử Kiến Văn còn tác dụng với lão phu.

- Tiểu nữ biết.

Lão khẽ gật đầu:

- Ngoan lắm.

Cầu Bá tuyệt vừa nói vừa dùng tay thoa nắn thân thể Tiểu Huệ như thể xem xét một món hàng. Thỉnh thoảng lão lại gật đầu:

- Tốt lắm... Tốt lắm... Tiểu nữ sẽ hữu dụng cho lão phu.

Tiểu Huệ những tưởng đầu lão độc sẽ có những hành vi dục tính. Nhưng thật bất ngờ lão lại chỉ trang phục nàng:

- Bận đồ vào đi.

Tiểu Huệ bận lại trang phục.

Chờ nàng bận xong xiêm y đã bị Kiến Văn xé rách. Lão độc mới nói:

- Giờ độc nhân sẽ đặt tên cho nàng là Ngọc diện Hồ Ly. Nghe được chứ.

Tiểu Huệ ôm quyền xá:

- Tiểu nữ đa tạ trưởng lão đã đặt tên.

Lão khê gật đầu:

- Lão phu rất thích những kẻ ngoan ngoãn như tiểu nữ. Thôi được rồi... giờ thì tiểu nữ có thể đi được rồi đó... Nhưng nhớ cứ đến ngày trăng tròn thì phải đến vọng nguyệt lầu này để nhận giải được nhé. Nếu không đến thì không ai cứu được tiểu nữ người đâu.

Tiểu Huệ buông một tiếng thở phào rồi nói:

- Tiểu Huệ nhớ lời căn dặn của trưởng lão.

Lão độc xua tay:

- Đi đi lúc này thì ta chưa cần đến tiểu nữ người đâu.

Tiểu Huệ ôm quyền xá rồi rời bước ra khỏi vọng nguyệt lầu. Nàng bước ra ngoài trong màn đêm, giá lạnh khắp chân thân Tiểu Huệ. Hứng những ngọn gió đêm đó, nàng buông tiếng thở dài, cắn răng vào môi dưới.

Lệ rỉ ra khóe mắt.

Nàng thầm tính.

- Số phận của ta là như vậy ư. Ngọc diện hồ ly Khả Tiểu Huệ.

Lầm lũi bước mà tâm trạng thật náo nức. Khi quay lại khách điểm, bước đến cửa thư phòng, Tiểu Huệ nhận ra đèn trong thư phòng thấp sáng.

Nàng ghé mắt nhìn qua khe cửa thấy Trương Quảng đi tới đi lui trong thư phòng, có vẻ rất tâm tư suy tưởng. Thỉnh thoảng Trương Quảng lại dừng bước giữ hai ống tay áo, buông tiếng thở dài.

Tiểu Huệ nhìn Trương Quảng nghĩ thầm:

"Có nên nói cho Trương Quảng biết những chuyện đã xảy ra với mình không?"

Ý nghĩ đó lướt qua, nàng lại lắc đầu xua nó đi.

Tiểu Huệ lấy một luồng chân khí rồi đẩy cửa bước vào. Trương Quảng thấy nàng lộ vẻ mừng rỡ.. Chàng bước nhanh đến trước mặt Tiểu Huệ:

- Nàng đi đâu vậy làm ta chờ nàng dài cả cổ.

Tiểu Huệ gượng cười:

- Đêm trăng đẹp quá Tiểu Huệ đi ngắm trăng.

- Ý... tay nàng sao lạnh thế này.

Nàng rút tay về gượng nói:

- Tại sương đêm. Chuyện của huynh thế nào rồi.

Nàng gượng cười nói tiếp:

- Gặp được giai nhân chứ.
- Giai nhân thì có giai nhân. Nhưng chắc chắn không đẹp bằng nàng.

Trương Quảng nhìn sững lại Tiểu Huệ hỏi:

- Sao lại thế này?

Tiểu Huệ mỉm cười:

- Huynh lạ ư?
- Xem trang phục nàng kìa.
- Tiểu Huệ vừa giao thủ với độc nhân đấy mà.
- Ai vậy?
- Chu Kiến Văn.
- Chu Kiến Văn... Hắn ở đâu.
- Tiểu Huệ vô tình gặp hắn... Hai bên giao thủ mới ra cố sự này.

Trương Quảng lắc đầu:

- Lần sau có gặp hắn thì tránh mặt hắn đi.

Tiểu Huệ già lã cười nói:

- Tiểu Huệ sẽ nghe lời của huynh. Nhưng chuyện của Trương huynh ra sao?

Trương Quảng nhìn Tiểu Huệ nói:

- Ta chờ nàng về đây.
- Huynh có chuyện bàn với Tiểu Huệ à?

Trương Quảng gật đầu:

- Nhất định ngày mai chúng ta sẽ vào tiếp kiến Thần Phục bang chủ Khương Trọng Bá.
- Thần Phục bang chủ nhận lời rồi ư?
- Không nhận thì cũng phải nhận thôi.

Nàng mỉm cười:

- Huynh tài thật.

Nàng nhướn mày nói tiếp:

- Huynh muốn muội làm gì nào?

Trương Giảng nghiêm mặt nói

- Ta không muốn mạo phạm nàng nhưng ngày mai nàng phải làm a hoàn cho ta đấy.

Một a hoàn tài sắc vẹn toàn.

Chân diện Tiểu Huệ đỏ rần. Nàng gượng cười:

- Huynh muốn gì Tiểu Huệ sẽ làm nấy mà. Nhưng khi hoàn thành sứ mạng huynh thưởng cho Tiểu Huệ gì nào?

Trương Quảng tròn mắt, đứng ngay ra thì Tiểu Huệ bất ngờ bước đến hôn vào má chàng.

- Tiểu Huệ sẽ không tặng huynh nhất kiếm thứ hai đâu. Huynh đừng sợ. Muội vào thư phòng của mình nghỉ đây.

Nàng nói xong vội quay bước đi thẳng ra ngoài.

Trương Quảng nói với theo:

- Nàng ngủ ngon đấy... Đừng đi đâu nữa.

Lời nói của Trương Quảng bất giác lại khiến lệ trào ra khóe mắt Tiểu Huệ.

-- o O o --

Hồi 17

Thần Phục Bang

Từ đại đường thánh sảnh Thần Phục bang kéo dài đến ngôi tam quan là hai hàng cao thủ Thần Phục bang. Người nào cũng vận giáp, y như thể sắp phải xung vào một trận đánh sinh tử. Tất cả đều khoát vẻ mặt vô cùng trang trọng, giống những pho tượng vô hồn vô cảm. Tất cả đều đứng một tư thế dang rộng hai chân, tay đặt vào đốc khoái đao. Tư thế của những cao thủ Thần Phục bang tạo ra một khung cảnh rất uy nghi.

Trương Quảng nhìn sang Tiểu Huệ:

- Tiểu Huệ! Khương bang chủ muốn biểu dương thực lực của Thần Phục bang với chúng ta đó.

- Đón Trương huynh và Tiểu Huệ lão không cần phô trương thanh thế như vậy.

- Hề... nói vậy nàng đã xem thường Trương Quảng này rồi.

Nàng gượng cười.

Nhận thấy nụ cười của nàng. Trương Quảng cảm nhận có điều gì đã đổi thay rất lớn lao trong Tiểu Huệ. Chàng buột miệng nói:

- Trương Quảng thấy Tiểu Huệ là lạ làm sao đó.

Nghe Trương Quảng thốt câu này bất giác tim Tiểu Huệ quặn đau.

Nàng nhỏ giọng nói:

- Tiểu Huệ có lạ hay không thì lúc này không quan trọng đâu. Điều chúng ta cần làm là thỉnh lão Khương Thần Phục bang chủ đến được điền trang Vu Sơn. Không biết Trương huynh đã nói với Cát Mộng Băng phu nhân thế nào mà lão Khương lại đón chúng ta trọng thể như vậy?

- Phàm những kẻ không có võ công thì trời phú cho được cái miệng đó mà.

- Nói vậy Trương huynh tự thú mình là kẻ giả hoạt.

- Không không... huynh đâu giả hoạt như Tiểu Huệ tưởng, mà phải nói là hoạt bát mới đúng.

Hai người bước lên những bậc tam cấp tiến vào tòa đại đường chính sảnh.

Trương Quảng và Tiểu Huệ nhìn thẳng phía trước. Khương Trọng Bá bang chủ Thần Phục bang vận trường bào, khoát thêm bên ngoài chiếc ngoại y thêu hoa văn. Y có bộ tạng thật lực lưỡng trông chẳng khác nào những gã tiểu phu vai u thịt bắp. Ngồi chễm chệ trên chiếc ngai sơn son thếp vàng, đặt tay lên bắp chân, ra vẻ trượng thượng. Khương Trọng Bá nhìn xuống Trương Quảng và Tiểu Huệ.

Trương Quảng cùng Tiểu Huệ bước đến ôm quyền xá. Trương Quảng từ tốn nói:

- Tại hạ Trương Quảng cùng nghĩa nữ Kim tiền bang chủ Tiểu Huệ tham kiến bang chủ.

Khương Trọng Bá nhìn Trương Quảng, tay nhịp những ngón tay lên bắp đùi rồi hỏi:

- Tại sao Kim tiền bang chủ Thượng Quan Nghi không đến tham kiến bốn nhân mà lại phái hai tiểu nữ, mũi hỷ chưa sạch đến gặp bốn bang chủ.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Bang chủ... Đúng ra chuyến đi này bang chủ của tại hạ đích thân đến thỉnh mời bang chủ mới phải đạo. Nhưng, Trương Quảng xin với bang chủ cho Trương Quảng đi, ngõ hậu lập công lớn với bang chủ.

- Hóa ra người muốn lập công lớn à.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Làm thuộc hạ của bang phái nào thì ai cũng muốn lập công lớn để tỏ lòng tri ân với bang chủ. Nếu tại hạ là người của Thần phục bang thì cũng đã xin với bang chủ cho lập công. Huống chi lần này đến Trung Châu, tại hạ cũng có mục đích.

- Mục đích của người là gì?

- Trước là để thỉnh cầu Khương bang chủ. Thứ hai đề thỏa mãn sự ngưỡng mộ của tại hạ đối với bang chủ.

- Người cũng có sự ngưỡng mộ ta à?

Trương Quảng ôm quyền, nhu hòa nói.

- Tại hạ từ lâu đã ngưỡng mộ bang chủ rồi. Một anh hùng cái thế đỉnh thiên lập địa. Oai phong lừng lẫy khắp cõi võ lâm. Trên võ lâm giang hồ những người như Khương bang chủ, sau là tận mắt sờ thị người mình ngưỡng mộ như thế nào.

Thần Phục bang chủ ngửa mặt cười khanh khách. Tiếng cười của lão vang khắp tòa đại đường chính sảnh Thần Phục bang.

Gã cắt ngang tàng tiểu ngạo rồi gần giọng nói:

- Nói hay lắm. Chắc hẳn tiểu tử là một thuyết khách của Kim Tiền bang.

Trương Quảng ôm quyền xá.

- Trương Quảng đâu dám cho mình là thuyết khách nhân. Nhất là trước mặt bang chủ đây. Nhưng trong Kim Tiền bang thì có lẽ không ai thay thế được.

Hừ nhạt một tiếng Khương Trọng Bá gằng giọng nói:

- Vậy là Thượng Quan Nghi lão quỷ hám kim lượng đã chọn mặt gửi vàng. Chọn ra được tiểu tử.

- Thật ra bang chủ của tại hạ chẳng chọn gì cả. Mà chẳng qua bang chủ của tại hạ biết tại hạ đã có lòng ngưỡng mộ bang chủ nên mới cho đi chuyến này.

Bang chủ Thần Phục bang Khương Trọng Bá nhìn thẳng vào mặt Trương Quảng:

- Bốn nhân sẵn sàng bồi tiếp người, nhưng trước tiên người phải cho ta thấy bản lĩnh của người như thế nào. Một tên vô danh tiểu tốt bốn nhân chẳng muốn gặp đâu.

Khương Trọng Bá chẳng biết xem Trương Quảng có nhận lời hay không mà vỗ tay một tiếng.

Một ả a hoàn bước ra. Nàng ta tiến tới trước mặt Trương Quảng ôm quyền xá rồi nói:

- Nô nữ Chiêu Hỷ Hoàng thỉnh giáo bản lĩnh của công tử Trương Quảng giả lá cười nói:

- Tại hạ là nam nhân tất không thể thương cẳng tay hạ cẳng chân với cô nương. Tại hạ sẽ mời Tiểu Huệ thỉnh giáo bản lĩnh của cô nương vậy

Trương Quảng nhìn lại Tiểu Huệ.

- Tiểu Huệ... Chiêu cô nương đây có ý muốn thỉnh giáo võ công của ta. Nhưng nàng ta là nữ nhân... nàng có thể thay ta thỉnh giáo võ công của nàng chứ.

Tiểu Huệ gật đầu.

Nàng bước ra đối diện với Chiêu Hỷ Hoàng:

- Tiểu Huệ thay Trương huynh thỉnh giáo với Chiêu cô nương.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Tiểu Huệ là khách mong Chiêu cô nương nương tay cho.

Chiêu Hỷ Hoàng nhạt nhẽo nói:

- Hỷ Hoàng không khách sáo.

Trương Quảng nhìn lại Tiểu Huệ một lần nữa rồi lui sang một bên.

Chàng vừa bước sang bên thì Chiêu Hỷ Hoàng chớp động chiêu công. Nàng võ thẳng đến Tiểu Huệ hai đạo âm chưởng. Chưởng kinh của Hỷ Hoàng vừa phát động thì đã có cuồng phong rào rào trút đến Tiểu Huệ.

Trương Quảng những tưởng đâu Tiểu Huệ sẽ dùng sự linh hoạt của mình lách tránh và tìm cơ hội phản kích, nhưng không như Trương Quảng nghĩ. Tiểu Huệ đã không lách tránh còn dựng ngọc thủ phát tác chưởng kinh đón thẳng đỡ thẳng chẳng một chút e dè.

Bốn đạo khí chưởng của hai đối thủ chạm thẳng vào nhau.

- Âm.

Chiêu Hỷ Hoàng đối thẳng một chưởng với Tiểu Huệ hoàn toàn chiếm thế thượng phong. Nàng ta chẳng có chút biểu lộ gì ra mặt. Cước pháp vẫn vững chải trong khi Tiểu Huệ thối liền ba bộ, hữu thủ ôm lấy đan điền.

Bang chủ Thần Phục bang ngửa mặt cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:

- Xem chừng người Thượng Quan lão quỷ phái đến Trung Châu gặp bọn bang chủ chỉ là những hạn tiểu tử nhãi nhép vô danh.

Trong khi bang chủ Thần Phục bang nói thì Trương Quảng cau mày.

Chàng nhìn Tiểu Huệ lắc đầu nghĩ thầm:

- Tiểu Huệ sao lạ thật... Nàng ta thừa biết đối phương sẽ dùng lôi chưởng. Không linh hoạt né tránh còn ngang nhiên đón thẳng đỡ thẳng. Thật là không hiểu nổi.

Trương Quảng vừa nghĩ vừa bước ra ôm quyền nói:

- Khương tam bang chủ... Võ công của bang chủ đã nổi tiếng cái thế võ lâm. Tất cả người của Thần Phục bang chủ phải có võ công hơn hẳn Tiểu Huệ rồi. Một chưởng giao nhau vừa rồi đủ cho bang chủ thấy tại hạ và Tiểu Huệ lần này đến Trung Châu bằng lòng

thành của mình. Lần này tại hạ và Tiểu Huệ đến Thần Phục bang không phải để thi thố võ công.

- Không thắng được Chiêu Hỷ Hoàng nô nữ của bốn bang thì đâu có gì đáng để bốn bang chủ bồi tiếp... Bốn bang chủ hỏi người, có biệt tài gì nào?

- Biệt tài thì tại hạ và Tiểu Huệ có rất nhiều à. Nhưng những biệt tài của tại hạ và Tiểu Huệ chỉ có thể thi thố với những người lịch lãm. Am tường đạo làm người.

Mặt Khương Trọng Bá sa sầm.

Trương Quảng vội nói:

- Không không... Tại hạ nào dám có ý đó. Tại hạ nói như thế để ban chủ cho phép Tiểu Huệ được trình tấu một khúc nhạc, và hát hầu phục bang chủ.

Trương Quảng nhìn lại Chiêu Hỷ Hoàng:

- Mỹ nhân dựa vào võ công để phân định thắng thua, thì nữ nhân đâu còn là nữ nhân nữa. Cái đạo tam thường này hẳn Chiêu cô nương thừa biết.

Trương Quảng mỉm cười:

- Cái đẹp và cái hơn thua của nữ nhân chính là vẻ đẹp và tài nghệ cầm kỳ thi họa.

Hướng về Thần Phục bang chủ Khương Trọng Bá, Trương Quảng ôm quyền nói:

- Cái hay của Tiểu Huệ là đàn hát. Nếu bang chủ thích nghe, tại hạ và Tiểu Huệ sẽ bồi tiếp bang chủ một khúc nhạc, một lời ca. Thế có hay hơn là thượng cẳng tay hạ cẳng chân không ạ?

Khương Trọng Bá khẽ gật đầu:

- Nào biểu diễn cho bốn nhân xem.

- Đa tạ bang chủ đã hạ cố.

Một ả a hoàn khác bước ra đem cây đàn lục huyền cầm đặt vào tay Tiểu Huệ.

Nàng nhìn Trương Quảng.

Trương Quảng khẽ gật đầu.

Tiểu Huệ so dây đàn rồi bắt đầu khảy, tiếng nhạc réo rắc cất lên nghe như tiếng suối reo, tiếng chim hót nhưng khúc nhạc lại nghe thật buồn và u uẩn.

Nàng lấy giọng rồi bắt đầu hát:

"Đóa hoa nhị rửa thắm mưa đào.

Ngẫm phận hồng nhan có khúc nào.

Hoa nở hang sâu hoa cất thắm

Hạt sa bể khổ hạt trong tào.

Mối hay lừng lẫy về duyên thắm

Đừng có khoe khoang những má đào.

Thầm hỏi mấy người đàn hán cũ.

Rằng xưa Vương thị những làm sao."

Nghe nàng hát xong, mặc dù giọng hát thật truyền cảm và mê ly nhưng Trương Quảng phải lắc đầu.

Thần Phục bang chủ nhìn Trương Quảng:

- Bồn nhân nghe như một lời than.

- Bồn bang chủ cảm nhận rất đúng à. Bài hát vừa rồi của Tiểu Huệ đúng là một lời than. Tiểu Huệ và Chiêu cô nương đây cùng là phận má đào. Họ cùng là phận hồng nhan thế nhưng phải giao thủ với nhau đúng là chẳng ra gì cả. Nên Tiểu Huệ phát than cho thân phận hồng nhan thôi à.

Chiêu Hỷ hoàng nghe Trương Quảng phân giải lời hát của Tiểu Huệ mà mặt đỏ bừng.

Nàng gắt giọng nói:

- Sao Trương công tử lại giải trình như vậy. Lời hát của Tiểu Huệ cô nương là lời ca thán cho phận của cô ta có liên quan gì đến cuộc giao thủ giữa Chiêu Hỷ Hoàng với cô ấy.

Trương Quảng ôm quyền:

- Cô nương. Nếu không có cuộc giao thủ vừa rồi hẳn Tiểu Huệ không thốt ra lời ca ưu hoài đó. Cô nương chắc hiểu ẩn ý của Tiểu Huệ, chỉ có người lịch lãm mới hiểu sâu sa ẩn ý trong lời hát của Tiểu Huệ thôi.

Chàng ôm quyền nói tiếp.

- Chiêu Hỷ Hoàng cô nương có thể khảy đàn và hát như Tiểu Ngọc không.

Chiêu Hỷ Hoàng bối rối. Nàng ngượng ngùng nói:

- Mỗi người có cái hay riêng... Chiêu Hỷ Hoàng có võ công chứ không cầm đàn ca hát.

Trương Quảng mỉm cười:

- Tại hạ tiếc thật... Nữ nhân xinh đẹp như quý cô nương đây mà không biết đàn, biết bát, chỉ biết vung tay vung chân... Không biết cô nương sẽ tìm đâu một ý trung quân.

Hỷ Hoàng tròn mắt nhìn Trương Quảng:

- Người...

Trương Quảng nhìn nàng mỉm cười:

- Muốn làm người lịch lãm thì phải biết cầm kỳ thi họa, chứ không bo bo chui rên võ công để đánh người. Mong rằng sau này gặp lại, Chiêu cô nương sẽ là người lịch lãm như trang chủ đây.

Khương Trọng Bá ngửa mặt cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:

- Khéo nói... ứng xử rất hay.

Khương Trọng Bá gật đầu:

- Thôi được, coi như bồn bang chủ cho tiểu tử vượt qua cửa ải đầu tiên.

Lão ra dấu cho Chiêu Hỷ Hoàng lui vào trong.

Trương Quảng thở phào một tiếng rồi kéo Tiểu Huệ lại gần. Chàng nhận ra ánh mắt, lẫn chân diện của Tiểu Huệ như thể chìm vào một cõi mơ màng nào đó.

Trương Quảng từ từ thở ra như thể sợ Khương Trọng Bá có thể nghe được tiếng thở dài của chàng.

Bang chủ Thần Phục bang vỗ tay.

Bốn gã đại hán khiêng ra một phiến đá hoa cương đặt xuống trước mặt Trương Quảng.

Khương Trọng Bá nhìn phiến đá hoa cương:

- Nếu Trương công tử võ chưởng đập vỡ phiến đá này mới đáng mặt để bốn bang chủ bồi tiếp.

Tiểu Huệ lo lắng nhìn Trương Quảng.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Bang chủ... Trương Quảng là phận hậu sinh đâu dám sánh với bang chủ. Lôi quyền của bang chủ đã lừng lẫy thiên hạ. Trương Quảng nào dám múa rìu qua mắt thợ. Nhưng Trương Quảng có đề nghị này.

- Người nói đi.

- Trương Quảng sẽ đứng sau phiến đá này. Bang chủ thi triển thần quyền đánh vào phiến đá... Nếu như Trương Quảng vẫn bình an vô sự thì Trương Quảng chỉ còn biết bái phục, tâm phục khẩu phục. Bằng như Trương Quảng chết thì... Xem như đây là phần số của Trương Quảng. Bang chủ mất một kẻ ngưỡng mộ người...

Suy nghĩ một lúc Trương Quảng nói tiếp:

- Tại hạ nghe thiên hạ đồn đãi Thần quyền của bang chủ đã đạt đến cảnh giới tối thượng, lưu hỏa thuận thanh thoát ra bao nhiêu ý tưởng. Nên tại hạ mới có ý đó.

- Người muốn thẩm chứng lời nói của thiên hạ.

- Không phải thẩm chứng... Mà muốn tận mục sở thị uy phong của bang chủ.

Chàng ôm quyền nói tiếp:

- Bang chủ chấp nhận lời thỉnh cầu của kẻ ngưỡng mộ này chứ.

- Được nếu người muốn thấy, bốn nhân cho người thấy.

Trương Quảng bước ra sau phiến đá hoa cương, chàng nghĩ thầm:

"Không biết Cát Mộng Bằng phu nhân có nói giúp mình một lời hay không."

Ý niệm kia còn đọng trong đầu chàng thì Thần Phục bang chủ hét lên một tiếng phát tác lôi quyền đánh vào phiến đá hoa cương. Trương Quảng thấy rõ bóng quyền thủ bằng khí công lao vụt đến phiến đá hoa cương.

- Ầm.

Phiến đá hứng trọn một thôi lôi quyền của Thần Phục bang chủ vỡ tan thành từng mảnh. Đứng ngay sau phiến đá nhưng Trương Quảng lại chẳng bị gì.

Chàng buông tiếng thở phào nhẹ nhõm, bước vòng qua đồng đá vụn tiến đến ôm quyền xá.

- Lôi quyền vô song.... Chỉ có Thần Phục bang chủ mới có nội công thâm hậu như thế này.

Khương Trọng Bá ngửa mặt cười khàn khạch rồi hỏi Trương Quảng:

- Trương công tử đứng sau phiến đá kia... Nếu như bốn nhân muốn lấy mạng công tử. Công tử sẽ như thế nào.

- Nhứt định tại hạ sẽ tan nát như phiến đá kia, nhứt định như vậy rồi.

- Ha ha... Hay lắm... Công tử sáng mắt ra rồi chứ.

- Nghe không bằng thấy... Trương Quảng đả ngưỡng mộ, nay càng ngưỡng mộ hơn.

Khương Trọng Bá khẽ gật đầu:

- Biết mình biết người, tất là kẻ thông minh biết nhìn xa trông rộng. Trương công tử khiến cho bốn nhân thích thú đó. Bốn nhân chuẩn y nhận tín thư của Kim tiền bang chủ Thượng Quan Nghi.

Trương Quảng ôm quyền:

- Bang chủ... Tín thư chỉ được trao riêng cho bang chủ. Chỉ một mình bang chủ thôi.

- Thượng Quan Nghi quan trọng như vậy à.

- Rất quan trọng.

- Thôi được.

Khương Trọng Bá ra dấu cho mọi người lui ra.

Trương Quảng nhìn lại Tiểu Huệ.

Nhận được ánh mắt của Trương Quảng, nàng cũng lặng lẽ bỏ ra ngoài.

Chờ mọi người lui ra hết rồi. Trương Quảng mới nói:

- Bang chủ... Đa tạ bang chủ đã nương tay cho Trương Quảng.

Khương Trọng Bá đứng lên, lão chấp tay bước đến trước mặt Trương Quảng:

- Trương công tử, nếu không có Cát Mộng Băng nói một lời, bốn nhân không tiếp người đâu

- Văn bối biết.

- Tín thư của Thượng Quan Nghi đâu.

- Tín thư của Thượng Quan bang chủ chính là Trương Quảng.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Đây là điều có lợi cho bang chủ. Bang chủ, xin bang chủ hãy cho Trương Quang này phân giải, nói hết rồi người quyết định. Nếu như bang chủ đồng ý thì sẽ trao tín vật hồi âm cho Trương Quảng bằng như không đồng ý, tại hạ sẽ đi ngay.

Mặt Khương Trọng Bá sa sầm. Lão nghiêm giọng nói:

- Công tử nói cho bốn nhân nghe xem.

Trương Quảng ôm quyền.

- Thừa vâng. Bang chủ nghĩ coi trên võ lâm hiện nay những phái nào là trụ đỉnh võ lâm. Nếu văn bối đoán không sai ngoài Thiếu Lâm tự, không nhúng tay vào võ lâm thì chỉ còn lại ba phái. Một là Thiên Môn, hai là Võ Đang ba là Minh Thần cung. Võ lâm chia thành thế chân vạc. Trong khi các bang chủ các bang trong giang hồ, ngoài Cái Bang được thế người đông, thực lực thì chẳng đáng gì. Do đó các phái kia muốn thôn tính hay bức ép các bang phái võ lâm, dễ như lấy đồ trong túi.

Trương Quảng ngưng lời nhìn Khương Trọng Bá như thể dò xét lão.

Chàng lấy hơi nói tiếp:

- Văn bối dựa theo kế sách "hợp tung" của đời trước mà chân thành đến đây thỉnh cầu bang chủ đến ngày rằm, phó hội tại Vu Sơn điền trang. Ngõ hầu cùng với Thượng Quan

bang chủ hợp sức mạnh của các bang hội lại. Có như thế chúng ta mới là đối trọng của ba phái kia

Khương Trọng Bá neho mày suy nghĩ, rồi nói:

- Trương tiểu tử... Người hẳn biết Thượng Quan Nghi bang chủ là kẻ gian trá. Y mở ra kế sách này hẳn có sự chuẩn bị từ trước chứ.

- Lời thiên hạ đồn đãi bang chủ Thượng Quan Nghi gian trá. Nhưng nếu Thượng Quan Nghi bang chủ gian trá thì Khương bang chủ sao biết được người đang nghĩ gì. Thứ hai... Kế sách hợp tung này là của tại hạ đưa ra, và cũng là cơ hội để Khương bang chủ phát dương quang đại.

Chàng ôm quyền nói:

- Thần Phục bang... cái tên đó phải chăng những bậc trưởng tôn đời trước muốn bang chủ là Đại bang chủ. Hay nói thẳng ra là mình chủ của những bang hội. Đây là cơ hội để bang chủ thực hiện danh dự mà tiền nhân đời trước nghĩ đến.

Trương Quảng im lặng một lúc rồi hỏi:

- Hay Khương bang chủ sợ?

Khương Trọng Bá chau mày lắc đầu:

- Bốn nhân chẳng sợ gì cả.

- Trương Quảng cùng nghĩ vậy. Với lời quyền của bang chủ, Trương Quảng thiết nghĩ quyền bính đại bang chủ nằm trong tay Khương bang chủ rồi.

- Thượng Quan Nghi gian trá, nên chuyện này ta sợ có sự gian trá.

Trương Quảng mỉm cười:

- Có xông vào lửa mới có được kiếm tốt. Có vào hang cọp mới bắt được cọp con. Nếu bang chủ không đến phó hội, bỏ qua cơ hội hợp tung này. Nếu như sau này người của Thiên Môn hay Minh Thần cung đến Trung Châu quấy nhiễu Thần Phục bang. Lúc bấy giờ bang chủ rất cô độc, chẳng lẽ lại thỉnh nhờ các bang hội khác.

Mặt Khương Trọng Bá đánh hắt lại. Lão có vẻ suy ngẫm mông lung.

Trương Quảng nói tiếp:

- Bản chất của võ lâm là tranh đoạt... Nếu bang chủ không tranh đoạt thì sao còn là bang chủ Thần Phục bang. Bang chủ còn nhớ chuyện tám năm về trước tại Thiên Vân trang không. Một khi đã hợp lực thì uy lực quả là không thể nào tưởng tượng được. Cho dù Thiên Vân trang chủ võ công như thế nào... Cũng không thể chống cự lại.

Buông tiếng thở dài:

- Trương Quảng mạo phạm nói điều này. Nếu tất cả những bang hội khác đều đến Vu Sơn điền trang để hợp nhất sức mạnh theo kế sách Hợp tung của tại hạ. Chẳng may người lên nắm quyền đại bang chủ võ lâm lại có hiềm khích với bang chủ. Hậu quả sẽ như thế nào, nếu như bang chủ đứng ngoài cuộc.

Mặt Khương Trọng Bá trầm hắt xuống. Y bất giác nhìn Trương Quảng nói:

- Đây là ý của Trương công tử hay là ý của Thượng Quan Nghi.

Trương Quảng ôm cười ôm quyền nói:

- Bang chủ... Kế sách này chính là của tại hạ.
- Tại sao công tử nghĩ ra kế sách này?

Trương Quảng từ tốn nói:

- Ý của tại hạ là võ lâm phải có một Minh chủ.
- Công tử nghĩ đến bốn bang chủ.
- Nam tử hán phải đỉnh thiên lập địa. Trong mắt tại hạ bang chủ chính là vị nam tử hán đó.

Khương Trọng Bá gật đầu:

- Hay lắm. Nếu bốn nhân nói điều này công tử có chịu nghe bốn nhân không?
- Tại hạ đang nghe bang chủ chỉ giáo.
- Bốn nhân muốn Trương công tử đầu nhập Thần Phục bang.

Trương Quảng lưỡng lự rồi nói:

- Tại hạ vốn dĩ là kẻ không có võ công.
- Không có võ công nhưng ta lại thấy ở Trương công tử chỗ đắc dụng.
- Nếu bang chủ thấy Trương Quảng có chỗ đắc dụng... Trương Quảng chỉ xin được làm

Môn khách của Thần Phục bang.

Chàng nói dứt câu, Khương Trọng Bá ngửa mặt cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói:

- Môn khách. Được Được lắm... Môn khách Trương Quảng thiếu hiệp. Nếu như bốn nhân cần thiếu hiệp giúp. Thiếu hiệp... thiếu hiệp giúp bốn nhân chứ.

Trương Quảng ôm quyền nói:

- Nếu chuyện bang chủ nhờ không vượt ngoài khả năng của tại hạ.

Khương Trọng Bá ngửa mặt cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói:

- Nhất định không vượt ngoài khả năng của công tử rồi.

Lão đặt tay lên vai Trương Quảng, nói:

- Kể từ bây giờ... Công tử sẽ là môn khách của Thần Phục bang.

Trương Quảng ôm quyền xá.

- Đa tạ bang chủ.

-- o O o --

Hết Quyển 3